

Dünya Klasikleri

Gulliver'in Gezileri

Jonathan Swift

Dünya Klasikleri – 2

Gulliver'in Gezileri

Jonathan Swift

Çeviren

Nahit Oralbi - İnci Oralbi

MEB Talim ve Terbiye Kurulu'nun 2207 sayılı Tebliğler
Dergisi'nde yayınlanan kararı ile ilkokul ve ortaokul
öğrencilerine tavsiye edilmiştir.

Gulliver'in Gezileri

Erdem Yayın Grubu: 32
Erdem Çocuk: 32
ISBN: 978-975-501-052-6

Genel Yayın Yönetmeni

Melike Günyüz

Yazan

Jonathan Swift

Çeviren

Nahit Oralbi - İnci Oralbi

Resimleyen

Mert Tugen

Görsel Yapım

© 2013, Erdem Yayınları Tic. AŞ
Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

18. Baskı: İstanbul, 2019

Baskı: Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli OSGB Mah. Enkoop 1. Sok. No: 1B/-1
Başakşehir/İstanbul T: 0212 485 21 25
Matbaa Sertifika Numarası: 34185

ERDEM YAYINLARI TİC. AŞ

Başak Mah. Mevlana Celaleddini Rumi Cad. No: 26
Bodrum Kat 34480 Başakşehir / İstanbul

T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01

bilgi@erdemyayinlari.com.tr www.erdemyayinlari.com.tr

Yayıncı Sertifika Numarası: 40018

Bu kitabın sahibi:

Ön Söz

Bir toplum kültürünü, kendi tarihi içinde biriktirdiği ve nesilden nesile aktardığı değerlerden oluşturur. Kültür yaşayan, gelişen ve etkileşen bir oluşumdur. Bu sebeple diğer kültürlerle sıkı bir etkileşim içindedir. Bütün kültürler birbirlerinden ilham alıp beslenirler. İşte klasikler de bu beslenmenin en önemli göstergesidir.

Evrensel kültürün ortak paydası olan Batı klasiklerini çocuklarımızla buluşturmak amacıyla, orijinal dilinden sadeleştirerek yirmi beş eserden oluşan bir seçki hazırladık. Heyecanlı, duygulu, şaşırtıcı pek çok maceranın yer aldığı bu seçkinin, klasikler için iyi bir rehber olmasını ümit ediyoruz.

Liliput'a Nasıl Geldim?

Denize Açılıyorum

Babamın İngiltere'nin kuzeyinde biraz toprağı vardı. Fakat pek büyük değildi. Ben beş kardeşin en küçüğü idim. On yedimde okulu bıraktım. Çünkü babam masraflarımı karşılayamıyordu.

Ondan sonra Kaptan Prichard'ın komutasında güney denizlerine giden Antelope gemisine girdim. 1700 yılı Mayıs'ında denize açıldık ve başlangıçta her şey yolunda gitti.

Gemi Batıyor

Denizlerde başımıza gelen her şeyi yazmayacağım. Doğru Hint Adalarına doğru yol alırken kuvvetli bir rüzgârın bizi yanlış yöne sürüklediğini ve böylece Van Diemen'in arazisinin kuzeyine geldiğimizi söylemem yeterlidir.

Adamlarımızın on ikisi çok çalışmaktan ve bozuk yi-

yeceklerden ölmüştü. Geri kalanlar da pek güçlü değildi. Bir sabah öylesine yağmur yağıyordu ki çevremizi pek iyi göremiyorduk. İşte bu sırada tayfalardan biri gemiye yakın bir kaya gördü.

Rüzgâr o kadar sert esiyordu ki ona doğru sürüklendik ve geminin altında büyük bir delik oluştu. Altı kişi bir sandala binip denize açıldık. Sandalı yönetecek güçte olmadığımızdan rüzgâr kısa sürede sandalımızı tersine çevirdi.

Diğerlerine ne olduğunu bilmiyorum. Tahminime göre hepsi kaybolmuş olmalılar. Rüzgâr ve dalgalar beni sürükleyip durdu. Ne yöne ve ne kadar gittiğimi bilmiyorum. Ayağımı sık sık yere basmak istedimse de dibe dokunamadım.

Kuru Toprak

Sonunda öleceğime iyice inandım. Ancak bir süre sonra ayağım yere değdi ve ayakta durabileceğimi anladım.

Bu arada rüzgâr epeyce hafiflemişti. Kuru toprağa varıncaya kadar bir kilometreden fazla yürüdüm. O sırada saat akşamın yedisiydi. Yaklaşık yarım kilometre daha yürüdüm. Ne bir ev ne de insan görebildim.

Öyle yorgundum ki birkaç adım daha atamayacağımı anladım. Sonra çayıra uzandım. Çimenler çok kısa ve yumuşacıktı. Hayatımda hiç uyumadığım kadar derin bir uykuya daldım.

Küçük Askerler

Aşağı yukarı dokuz saat kadar uyumuş olmalıyım. Uyan-
dığımda güneş doğmak üzereydi. Sırtüstü yatıyordum. Yer-
den kalkmak istedim, kımıldayamadım. Sonra kollarımın
ve ayaklarımın sicimlerle yere bağlandığını anladım. Uzun
saçlarım da aynı biçimde bağlanmıştı. Bedenimden geçen
binlerce sicim yüzünden hiçbir yerimi kımıldatamıyordum.

Sadece sırtüstü uzanmış göğe bakabiliyordum. Güneş
yükseldi ve ışınları gözlerimi rahatsız etmeye başladı. Çev-
remde bir gürültü duydum ama bir şey göremedim. Az sonra
ayaklarımda dolaşan canlı bir şeyin farkına vardım. Sonra
bedenimde dolaşıp yüzüme yaklaştı. Gözlerimi elimden gel-
diğince aşağı indirip baktığımda bir adam gördüm. Boyu on
beş santimden azdı. Kılığından asker olduğu anlaşılıyordu.
Sonra onu kendisi gibi küçük kırk adam izledi.

Bana Ok Atıyorlar

Şaşkınlığımdan avazım çıktığı kadar bağırdım. Büyük
bir korkuya kapılıp geri çekildiler. Bazıları da üzerimden
yere atlarken yaralandı. Kısa sürede geri döndüler ve di-
ğerlerinden daha cesur olan biri yüzümü görebilecek ka-
dar yaklaştı. Ellerini ileri uzattı ve gözlerini kaldırıp açıkça
anlaşılır bir sesle bağırdı: “Hekinah değul!” Bunun üzerine
diğerleri karşılık verdiler: “Hekinah! Değul Hekinah!” Fakat

o zamanlar bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Kolumu iyice zorlayarak yerden kaldırdım. Başımı da yükselttim. Bu bana çok acı verdi, çünkü saç tellerimden çoğu koptu. Küçük adamların bazılarını yakalamak için elimi uzattım. Onlar elimi üzerlerine kapatamadan kaçıp gittiler. Sonra bir gürültü duydum ve sanki elime binlerce iğne batırılmış gibi oldu. O zaman bana ok attıklarını anladım. Küçük okların çoğu elbiseme saplandığından acı vermedi. Fakat yukarı doğru fırlatılanlar yüzüme geldi. Canım bir hayli yandı ve gözlerime zarar gelmemesi için ellerimle yüzümü örttüm.

Küçük Adamlar Bir Masa Yapıyorlar

Bundan sonra karanlık bastırıncaya kadar kıpırdamadan yatmanın yapılacak en akıllıca hareket olduğunu düşündüm. Ayrıca bir elim serbest olduğu için daha sonra kendimi rahatlıkla iplerden kurtarabilecektim. Fakat işler böyle gitmedi. Adamlar kıpırdamadığımı görünce ok atmayı bıraktılar. Ama gürültülerinden daha da kalabalıklaştıklarını anladım.

Az sonra kulağımın dibinde bir gürültü duydum. Başımı biraz çevirdiğimde küçük adamlardan bazılarının tahta bir masa yapmakta olduklarını gördüm. Masa aşağı yukarı 45 santimetre yüksekliğindeydi. Üzerinde dört küçük adam ayakta durabilirdi. Masa hazır olduğunda içlerinden dördü

masanın üzerine çıktılar. Biri diğerlerinden daha ince ve yaşlıydı. Yerde duran ufak bir çocuk, adamın üzerindeki süslü elbisenin eteklerini arkasından tutmaktaydı. Adam şöyle bağırdı: “Largro dehelsan!..”

Uzun Ceketli Adam

Birden kırk adam yaklaştı. Başımın öbür yanını tutan ipleri kestiler. Böylece başımı çevirip masanın üzerindeki adamları daha iyi görebildim. Sonra uzun ceketli adam konuşmaya başladı. Sözlerine anlam kazandırmak için ellerini bir o yana bir bu yana hareket ettirmesi konuşma etkisini artırmaktaydı. Uzunca bir süre konuştu. Tabi dediklerini anlamadım. Ellerinden ve sesinden eğer buyurduklarını yaparsam canımı acıtmayacaklarını söylediğini anladım. Bunu yapmaz ve kaçıp kurtulmaya yeltenirsem beni öldüreceklerdi. Elimi kaldırıp gözlerimi göğşe dikerek ne demek istediğini anladığımı ve kıpırdamaksızın duracağımı gösterdim. Ayrıca yiyecek istediğimi belirterek elimi ağzıma götürdüm. Gemiden ayrıldığımdan beri saatlerce ağzıma bir şey koymamıştım.

Yiyecek ve İçecek

Sanki isteğimi anlamış gibiydi. Sağa sola emir verdi, birdenbire yüzlerce adamcık bedenime tırmanıp ağzıma

yiyecek taşımaya başladılar. Bunları, gelişimi ilk duyduğunda Kral göndermişti. Yiyeceğin ne tür bir şey olduğunu anlayamadım. Bunlar tane büyüklüğünde şeylerdi. Belki de tümüyle pişirilmiş sığırlar diye düşündüm. Aynı zamanda fasulye büyüklüğünde tavuklar vardı. Ekmek somunlarını ikişer üçer mideye indirdim. Yerken halktan şaşkınlık çıkışlıkları yükseldi, çünkü öylesine çabuk ve çok yiyordum ki kim bilir belki de tüm yiyeceklerini bitireceğimi sandılar. O zaman büyük bir süt çanağını ağzıma boşaltan bir sürü adam çıkageldi. Bir tane daha istediğimde yine verdiler. Ama üçüncüsünü istediğimde ellerinde kalmadığını belirttiler. Yemek yiyişimden ve işimi görmemden o kadar mutlu olmuşlardı ki gövdemin ve kollarımın çevresinde “Hekinah değil” diye çıkışlıklar atarak dans etmeye başladılar.

Kral’dan Bir Mektup

Onlar böylece bedenimin çevresinde bir aşağı bir yukarı dolanıp dururken içlerinden kırkını avucumun içine alıp yere fırlatmayı düşündüm. Sonra onların ufak oklarının acısı aklıma geldi. Belki de canımı yakacak başka şeyler de yapabilirlerdi. Sonra onlara uslu duracağımı söylemiştim. Böylece onları kendi hâllerine bıraktım. Yine de bu küçük adamların, ellerimden birisi serbest olduğu hâlde, üzerime tırmanıp gövdemin çevresinde dolaşıp duracak kadar cesur

olmalarına şaşırdım. Onlara dünyanın en büyük devi olarak görünmüş olmalıydım.

Yiyecek içecek işi bittikten sonra Kral'dan bir mektup getiren çok büyük biri yanıma yaklaşıyordu. Onu çok süslü elbiseler giymiş birçok uşak izlemekteydi. Yüzüme bakıp mektubu gözlerime yakın tuttu. Sonra bir süre konuşup birkaç kez de kuzeydoğuya işaret etti. Daha sonra öğrendim ki bir kilometre kadar uzaktaki kentlerini gösteriyormuş. Kral'ın benim kente taşınmam için emir vermiş olduğunu söyler gibi bir hâli vardı.

Birkaç kelimeyle karşılık verdim ve elimle serbest bırakılmayı istediğimi söyledim. Ne demek istediğimi anladı ama "Hayır." der gibi kafasını salladı. Beni kendilerinin götürceğini anlatmaya çalıştı. Bana yiyecek ve içecek verileceğini ve kimsenin canımı yakmayacağını da belirtti. Onların kalabalığını görüp okların acısını hatırlayınca istediklerini yapabileceklerini söyledim.

O zaman büyük adam durumdan çok hoşnutmuş gibi görünerek uzaklaştı. Az sonra halktan büyük bir ses yükseldi ve, "Peplam selam!" diye çığlıklar duyuldu.

Sonra bir sürü adam bir yanıma gelip oradaki tüm sicimleri kestiler, böylece öbür yana dönebildim. Buna sevindim. Ayrıca yüzüme hoş kokulu bir yağ sürüp ok yaralarının tüm acısını giderdiler. Bu olay ve yediklerim, uykumu getirdi.

Yaklaşık dokuz saat kadar uyudum. Sonradan yiyeceğime uyku ilacı karıştırmış olduklarını öğrendim.

Büyük Araba

Kral benim geldiğimi duyar duymaz adamlarına beni şehre götürmelerini buyurdu. Onlara beni taşımaları için kocaman bir araba yapmalarını söyledi. Ağaçları taşımak için büyük arabalar kullandılar. Aynı zamanda gemileri denize çıkarmak için birçok büyük arabaları vardı. Çünkü gemilerini ormanda yaptıktan sonra suya indirirlerdi. Bu arabaların birçoğunu yan yana koyarak iki metre uzunluğunda ve on beş santimetreden daha az yükseklikte olan büyük bir araba yaptılar. Bu araba yirmi iki tahta tekerlekle hareket ediyordu. Karaya çıktıktan dört saat sonra araba yola koyuldu. İnsanlar uzandığım yerin yakınına gelince “Peplam selam!” diye haykırdılar.

Büyük arabayı tam arkama getirdiler. Sonra beni kaldırıp üzerine koydular. Dokuz yüz adam üç saat çalıştı ve en sonunda beni arabanın içine yerleştirdiler. Tabi onlar bu işi yaparken ben derin bir uykudaydım. Kral’ın en büyük on beş atı, dediğim gibi bir kilometre uzakta bulunan şehre beni taşıdı.

Evime Yolculuk

Dört saat sonra yolculuğumuz başladı. Uzun bir yürüyüş yaptık ve gece dinlendik. Kıpırdayacak olsam her iki yanımdan bana ok atmaya hazır olan beş yüz asker vardı. Ertesi gün, gün ışığında yola koyulduk, öğleyin şehre aşağı yukarı yüz elli metre uzaklıktaydık. Kral beni karşılamaya geldi, yanıma yaklaşıp yüzüme baktı. Ama onun bilge adamları bana tırmanmasının güvenli bir şey olmayacağını düşündüler. Arabanın durduğu yerde eski bir kilise vardı. Tüm ülkenin en büyük yapısı buydu. Bazı nedenlerle yıllardır kilise olarak kullanılmamaktaydı. Şimdi burası benim için hazırlanmıştı. Kuzeydeki büyük kapı bir metreden daha yüksek, aşağı yukarı bir metre genişliğindeydi. Bu yüzden oraya yüzükoyun girebilirdim. Ayaklarımdan biri birçok kuvvetli sicimin ucundaki büyük bir halkaya bağlandığından bulunduğum yerden ayrılamıyor, yalnızca kapımın önünden bir metre kadar uzaklaşabiliyordum.

Liliput'taki Yaşantım

Kral

Ertesi gün evden dışarı çıkıp etrafıma bakındım. Ülke bir bahçeye benziyordu. Tarlalar yaklaşık yirmi metrekareydi.

En yüksek ağaçlar hemen hemen 2 metre uzunluğundaydı. Diğer tarafımdaki şehir, çocuk kitaplarındaki resimlere benziyordu. Kilisenin önünde, yolun diğer kenarında benden altı metre kadar uzakta büyük bir ev vardı.

Orada dururken birçok kadın ve erkekle birlikte Kral geldi. Bana bakmak için evin tepesine çıktılar. Bir süre sonra Kral aşağı indi. Atına binerek bana doğru gelmeye başladı. Ben de küçük bir adım atmıştım. At bu hareketimden çok ürktü ve huysuzlandı.

Kral attan düşecek sandım. Çok iyi bir binici olan Kral düşmedi, hizmetçiler gelip atı tutunca yere indi. Sonra çev-

remde dolaşmaya başladı, gidebileceğim bölgeye kadar yaklaşmadı.

Altı Adam

Daha sonra arabayla yemek getirildi. Arabayı yetiştirebileceğim kadar yakın bir yere getirdiler. Sonra adamlar hemen uzaklaştı. Kraliçe ve genç prensesler evin tepesinde oturmuş, benim yemek yememi seyrediyorlardı. Bir süre sonra Kral gitti.

Bir kısım asker halkın çok yakınımaya gelmesini veya beni incitmesini önlemek için yanımda kaldı. Kapının yanında yerde oturduğum sırada bazı insanlar bana nişan aldı. Oklardan biri güzüme sıyrıp geçti. Bunun üzerine komutan askerlerine bunu yapan altı adamı yakalamalarını emretti. Onları cezalandırmam için askerleri önüme fırlattı. Onların beşini bir elimde tuttum. Diğerini de sanki yemek istiyormuşum gibi ağzıma doğru kaldırdım. Korkuyla haykırdı, komutan ve askerleri bu manzaradan ötürü çok üzgündüler.

Fakat ben güldüm ve altı adamı dikkatlice yere bıraktım. Kaçmalarına izin verdim. Halk ve askerler benim nazik davranışından çok memnun olmuşlar, bunu Kral'a söylemişlerdi.

Kral ve Büyük Adamları

Tam bu sırada Kral ve bütün büyük adamları Gulliver hakkında görüşmek için buluşmuşlardı. Bu konuşmalar daha sonra onların hediyesi olan bir arkadaş tarafından bana bildirildi. Bazıları çok tehlikeli olabileceğimi düşünerek benim serbest kalmamdan korkuyorlardı. Bazıları da benim yemek masrafımın onlara çok pahalıya mal olmasından ve ülke halkına yeterli yiyecek kalmamasından korkuyorlardı. Bir kısmı en iyisinin beni öldürmek olduğunu düşünmüştü. Uyurken bunu yapabilirlerdi. Fakat diğerleri böyle yaparlarsa ölünün kokusunun şehirde hastalığa sebep olacağını düşündüler. Onlar bunları konuşurken komutan ve askerleri gelip altı adama nasıl davrandığımı onlara anlattı. Büyük adamlar çok memnun oldu ve hepsi benim sağ bırakılmam gerektiğini söylediler. Kral benim yemeğimin hazırlanması için buyruklar verdi. En akıllı altı adamını bana onların dilini öğretmesi için ayırdı, böylece onlarla konuşabilecek ve ne dediklerini anlayabilecektim.

Kral'la Konuşma

Bütün bunlar yapıldı üç hafta olmuştu ve ben güzelce konuşabiliyordum. Kral sık sık beni görmeye geldi ve öğretmenlere yardım etti.

Biz birbirimizle konuşmaya başladık. Ona söylediğim ilk

şeylerden biri serbest bırakılmayı istediğimdi. Kral bunun derhâl yapılamayacağını fakat bunu düşüneceğini söyledi.

Sonunda dedi ki: “Ümit ederim ki askerlerime taşıdığınız eşyalara bakmalarını söylersem kızmazsınız. Korkarım bana ve halkıma zararlı olabilecek bazı şeylere sahipsiniz. Ben de “Sahip olduğum her şeyi adamlarınıza göstermekten memnun olacağım.” diye cevap verdim.

Ertesi gün iki adam geldi. Üstüme çıkıp elbisemin her tarafını aradılar. Her şeyimin resmini çizdiler, her şeyin üzerine notlar yazdılar, kalemim, defterim, pipom, gözlerim zayıf olduğu için kullandığım gözlük ve yanımda olan diğer eşyalar hakkında not aldılar.

Şapkam Bulundu

Bir gün Kral, benimle otururken elinde notu olan bir adam geldi. Not, ilk bulunduğum yere yakın bir yerde ata binen bazı insanlardandı.

“Bugün Dağadam’ın bulunduğu yere yakın bir yerde ata biniyorduk. Yerde simsiyah bir şey gördük. O bir adam boyunda ve bir kulübe enindeydi. Onun etrafında yola benzeyen bir şey vardı. O bir deniz canavarı olabilirdi fakat kımıldamıyordu, yani canlı değildi. Eğer o, bir kulübe veya evse orada hiçbir adam veya canavar yaşamıyordu. Çünkü biz tepesine kadar tırmandık, içeriden hiçbir ses duymadık.

Aynı zamanda kapı da göremedik. Biz Dağadam'ın bunun ne olduğunu bilebileceğini düşündük. Bu nedenle Kral'a bunun hakkında bir not gönderdik. Lütfen bize beş at yollayın biz de bunu, bu acayip şeyi şehre getirelim.”

Bir süre düşündükten sonra ne bulduklarını anladım ve çok sevindim. Sudayken şapkam başımdaydı. Fakat karraya çıkınca yere düştü, ben de onu tekrar almak için çok yorgundum, orada kaldı. Ertesi gün altı at şapkamı getirdi.

Kral'ın Ordusu

Bir zamanlar çok güzel bir şapka idi ama şimdi pek de iyi görünmüyordu. Çünkü atların sicimleri çekmesi için yanından iki delik açmışlardı ve bir kilometrelik tozlu yol boyunca sürüklemişlerdi. Ertesi gün Kral'ın ordusu evimin önündeki boş alanda yürüyüş yapıyordu. Kral bana ayakta durup elimden geldiğince bacaklarımı açmamı söyledi. Sonra tüm ordu bacaklarımın arasından geçti. Üç bin piyade ve bin atlı vardı.

Dağadam'ın Emirleri

Sonunda Kral, bana belirli emirler yolladı ve bunlara uyarsam beni serbest bırakacağını söyledi.

Golbasto Mamaren Evlame Gurdila Shehn Mully Ullly Gue'nin Emirleri

(Liliput'un Kralı, yeryüzündeki tüm uluslarca sevilen ve korkulan Devadam)

Dağadam, ülkemizi emrimiz olmadan terk etmeyecektir.

Emrimiz olmadan şehre gelmeyecektir. Şehre gelmeden iki saat önce halkın tümü evlerine çekilip orada kalacaklardır.

Sadece ana yollarda yürüyecektir. Tarlalarda dolaşmayacak veya yere uzanmayacaktır.

Yürürken halkımızdan veya atlarımızdan yahut arabalarımızdan hiçbirinin üzerine basmayacak ve bunları eline almayacaktır.

Blefusco Adası halkına karşı savaşımızda gemilerimize ve ordumuza yardım edecektir.

Bahçemizin çevresinde duvar inşası yapılması için bazı büyük taşların taşınmasında işçilerimizin yanında yer alacaktır.

Kendisine hakkımızdan 1728'ine yetecek kadar yiyecek verilecektir.

1728 sayısı okuyucuların dikkatini çekecektir. Kral'ın bilge kişileri benim Liliput halkından herhangi birinden on iki kat daha uzun olduğumu anlamışlardı. O zaman benim tüm gövdem bir Liliputludan 12 x 12 x 12 yani 1728 kez iri olmalıydı.

Blefusco'ya Karşı Nasıl Savaşım?

Kraliçe'nin Elini Öpüyorum

Serbest bırakılır bırakılmaz şehri gezip gezemeyeceğimi sordum. Kral buna izin verdi. Tüm halka evlerinde kalma emri verildi. Ondan sonra duvarı aşıp iki geniş cadde boyunca çok dikkatle yürüdüm. Tüm pencereler beni seyreden yüzlerle doluydu. Çok sayıda insan da evlerin damlarında ayakta duruyorlardı. Kral'ın sarayı tam iki geniş caddenin kavşak noktasındaydı. Sarayın çevresinde güzel bir bahçe vardı. Bahçede uzanıp pencerelere bir göz attım. İçerideki odalar çok güzeldi. Odanın içinde Kraliçe'yi ve genç prenslerden bazılarını gördüm. Onlar ziyaretime çok sevindiler ve Kraliçe pencereden elini öpmem için bana uzattı.

Büyük Yancılar ve Küçük Yancılar

Aynı gece Liliput'un büyük adamlarından ve Kral'ın yakın dostu olan Redresal benimle konuştu. Bana yıllardır Liliput'ta çekişmeler olduğunu söyledi. "Kavganın iki yanı vardır. Büyük Yancılar ve Küçük Yancılar, Kral'ın kendisi Küçük Yancı olduğundan halkının çoğu da öyledir. Fakat Büyük Yancılara Blefusco Adası halkı tarafından yardım edilmektedir. Savaş şimdiden başlamıştır. Ülkedeki çekişmelerle dışarıdaki savaş beni çok korkutmaktaydı. Ne olacağını bilmiyorum. Belki bize yardım edersiniz. Etmezseniz yok olduk demektir."

"Kavganın aslı esası nedir?" diye sordum.

Sonra da, "Büyük Yancı ne demektir?" diye...

Redresali, "Kavga çok ciddî bir olay hakkındadır." dedi. "Hemen hemen her gün halkın hayatına giren bir şey hakkındadır. Bu bir yumurtanın hangi yönden kırılıp yeneceği ile ilgilidir. Büyük Yancılar yumurtanın büyük yanından kırılıp soyulması gerektiğine inanmaktadırlar. Küçük Yancılar da tam aksini savunuyorlar."

Blefusco'ya Gidiyorum

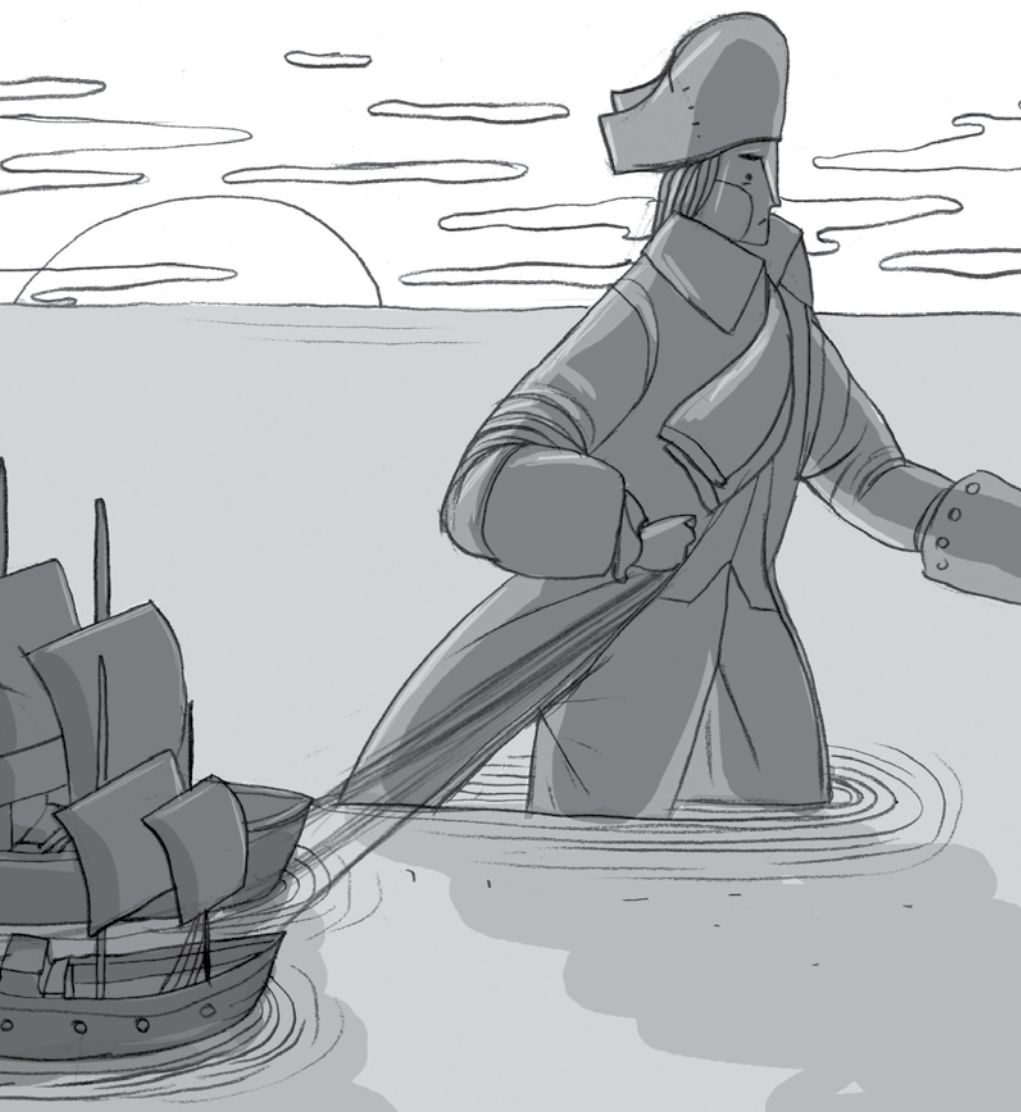
Ertesi gün Kral'a gidip bana izin verirse savaşta kendisine yardım edebileceğimi söyledim. "Blefusco gemilerinin rüzgâr o yönde eser esmez bize saldırmak üzere bekledikle-

rini duydum.” dedi. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar. Çünkü buraya geldiğimden beri denizden uzak durdum.” dedim. Sonra ona ne yapacağımı söyledim. O da çok sevindi. Sonra bizim birkaç gemimizin kaptanlarına gidip Liliput Adası ile Blefusco Adası arasındaki denizin ne kadar derin olduğunu sordum. Bir buçuk metreden fazla olup en derin yerinin iki metre olduğunu öğrendim. Elime geçebilecek en kuvvetli ipi böylece alıp ayakkabılarımı çıkardım ve sudan geçmeye başladım.

Kırk Gemi Ele Geçiriyorum

Yarım saatte Blefusco'ya vardım ve gemilerini gördüm. Beni gördüklerinde çoğu, gemiden denize atladı. İpimi aldım, gemilerin önünden doladım. Böylece birbirlerine bağlandılar. Ben bunu yaparken bana silah çekmeye başladılar ve oklarından çoğu ellerime ve yüzüme saplandı. Bu bana çok acı verdi ama en çok gözlerimden korktum. Gözlüklerimi birlikte getirmeyi akıl etmiştim, onları taktım. Böylece gözlerimi korudum. Artık işime devam edebilirdim. Tüm gemileri ipimle sardım ve öbür ucunu çekip asıldım. Böylece Blefusco gemilerinden en büyük bir tanesini arkamdan sürüklemeye başladım. Karadaki halk kızgın kızgın bağır-maya başladıysa da ellerinden bir şey gelmedi. Tehlikeden uzaklaştığımda ok yaralarının üzerine hoş kokulu yağdan

sürdüm ve gözlüklerimi çıkardım. Sonra yola devam edip sağ salım, Liliput'a vardım.

Liliput Kralı Kızıyor

Kral ve tüm ileri gelen adamlar beni karşılamak için yollara dökülmüşlerdi. İlk gördükleri şey Blefusco gemilerinin gelişi idi. Bundan çok korkmuşlardı. Beni göremezlerdi. Çünkü orası derin olduğundan sadece başım deniz yüzeyindeydi. Yaklaştıkça sudan doğrulup yüzebilmeleri için ipi yükselttim ve bağurdım. "Liliput'un en güçlü Kral'ı çok yaşasın!"

Kral bundan öyle memnun olmuştu ki yine Blefusco'ya gidip geri kalan gemileri getirmemi istedi. Tüm ülkeyi eline geçirip halkını kölesi hâline getirmek istiyordu. O zaman Büyük Yancıları öldürtüp kendini tüm dünyanın Kral'ı ilan edecek kadar güçlü olabilirdi. "Özgür bir halka böyle davranmanız için size yardım etmeyeceğim." dedim. Çok kızdı. O zamandan beri Kral'ın bazı arkadaşları beni nasıl öldüreceklerini ya da uzaklaştırabileceklerini konuşmak için toplanmaya başladılar.

Barış

Üç ay kadar sonra Blefusco'nun ileri gelenleri Liliput'a gelerek barış istediler. Liliput Kralı onları kabul ederek

dinledi. Blefusco'dan gelen önemli kişilerin sayısı altıydı ve bunlar o denli önemliydiler ki yardımcı, yazar ve uşak olarak yaklaşık beş yüz adam da onlarla birlikte gelmişti. Bu büyük adamların her biri sadece konuştu ve Liliput'un büyük adamları da onlara cevap verdi. Yaklaşık altı yüz kişinin yardımıyla sonunda Blefuscolu altı büyük adamla Liliputlu altı büyük adam iki ülkeye barış getiren antlaşmayı imzaladılar. Tabi Liliput büyük ölçüde toprak, gemi ve diğer şeyleri kazanırken Blefusco onları kaybetti. Ama barış sağlanmıştı ve antlaşmada Liliput Kralı ile Blefusco Kralı'nın kardeş oldukları yazılıydı. Blefusco halkı kaybedeceğinden daha azını kaybetmişti. Çünkü ben Liliput'un büyük adamlarına akıllıca davranıp çok şey istememelerini söylemiştim. Böylece Blefusco Kralı, bana bir mektupla teşekkür ederek ülkesini ziyaret etmemi rica etti.

Tehlikedeyim

Şimdi, hatırlarsınız Liliput Kralı'nın emirlerinde onun izni olmaksızın ülkeden ayrılamayacağım yazılıydı. Fakat ben "Hayır." diyeceğini düşünmeden Blefusco Kralı'nı ziyarette hazırlandım. Liliput Kralı'nın bana kızdığını ve birçok arkadaşının aleyhimde konuştuklarını bilmiyordum.

O gece Kral'ın akıllı kişilerinden biri yanıma geldi. Benim arkadaşım olduğundan, bana tehlike içinde bulunduğumu

haber verdi. Kral, Blefusco'yu ziyaret etmek istediğimi duy-
muştu. O ve arkadaşlarının benim Blefusco'dan kendilerine
savaş ilan edeceğimden kuşkuları yoktu. Kral şimdiden
adamlarına benim gözlerimi çıkarıp yiyecek vermeyerek
öldürmeleri yolunda emirler vermişti. Ayrıca öldükten sonra
cesedimin olduğum yerden alınıp parça parça edilmesi ve
bunların da hemen denize atılması yolunda emirler de vardı.
İlkin bunu duyduğumda çok kızdım ve bu kimselere karşı
ne yapabileceğimi düşünmeye başladım. Ama daha sonra
bana göstermiş oldukları nezaketi de hatırlayınca "Sadece
aptal bunlar!" dedim. Böyle düşünmeme rağmen Liliput
halkı birçok bakımdan hiç de aptal sayılmaz. Onların akılsız
kişileri birçok büyük eserler yazmışlardır ki her ne kadar
harfleri çok ufaksa da bazılarını okudum. Onlar Avrupalılar
gibi soldan sağa da yazmazlar, Araplar gibi sağdan sola
da yahut Çinliler gibi yukarıdan aşağıya yahut bazı diğer
ülkelerin halkı gibi aşağıdan yukarıya doğru yazmazlar.
Onların yazıları İngiliz kadınlarının yazıları gibi yukarıya
doğru yönelir:

Golbosto Mamaren

Evlame Gurdila

Shehn Mully Ully

Gue

Bu Liliput Kralı'nın adıdır.

Liliput'ta Ölüm Kalım Savaşı

Ülkemiz olan İngiltere'nin, iyi adamların ödüllendirilip kötü adamların cezalandırılmasıyla yönetildiğini söyleriz genellikle. Gerçekten suç işleyenleri cezalandırırız. Ama iyi bir adamın ödüllendirildiğini de hiç görmedim. Liliputlulara bunu söylediğimde şaşırdılar. Ülkelerinde herhangi birisi yetmiş üç ay hiçbir yasayı çiğnemezse bir para ödülü alır ve ona yasaya bağlı anlamına gelen "Snillpall" denirmiş.

Ayrıca Liliputlular İngiliz yasalarının sadece hukukçularca anlaşılabilirdiğini duyunca şaşırdılar. Onlara göre herkes yasayı anlamalı ve herkes yasaya uymalıdır. Bana dediklerine göre "Halkın anlamadığı bir yasa ne olursa olsun, kötü bir yasadır ve biz onu değiştiririz." Liliputlular birisi öldüğünde onu toprağa baş aşağı koyarlar. Bunu yapmalarının nedeni on bir bin yıl sonra yeryüzünde her şeyin canlanacağına inanmalarıdır. Onların bilginleri dünyanın ters yüz olacağını ve böylece ölümlerin doğru duruma geleceğini açıkça belirtmişlerdir.

O zaman Kral'ın en büyük gemilerinden birini aldım. Giysilerimi çıkardım. Gemiye giysilerimi ve bende olan tüm diğer şeyleri ıslanmamaları için koydum. Sonra gemiyi ardımdan çekip denizin içinden yürüyerek Blefusco Adası'na geçtim. Sahilin yakınlarındaki iki adam bana şehrin yolunu gösterdiler. Blefusco Kralı ve Kraliçesi beni karşılamaya

geldiler. Bana bu büyük Kral tarafından gösterilen nazik davranışların tümünü anlatmayacağım. Beni mutlu etmek için elinden geleni yaptı. Ama beni yatıracak kadar büyük bir evi olmadığından ceketimi örtüp bir tarlaya uzanmak zorunda kaldım.

Evime Nasıl Döndüm?

Bir Kayık

Üç gün sonra adanın kuzeydoğu sahilinde ilerlerken hayli uzakta kayığa benzer bir şey gördüm. Elbiselerimi çıkarıp ona doğru yürüdüm. Kısa sürede rüzgâr ve dalgaların etkisiyle karaya doğru sürüklenmekte olan cisme yaklaştığımda alabora olmuş bir sandal gördüm.

Çabucak şehre dönüp Kral'dan, sandalı karaya çekmek için yardım etmek üzere, yirmi gemi ve iki bin askerini göndermesini rica ettim. Kral'ın gemileri denize yelken açtılar. Çevresine ip dolayıp sandalı karaya yakın denizin daha sığ yanına çektiler. Sonra işi ben kendim ele alıp sandalı doğrulttum ve sandalın pek zarar görmediğini fark edince denize açılmaya hazır olduğunu anladım. Kayığı şehrin içinde dolaştırdım. Halk bu kadar büyük bir tekne görünce çok şaşırdı. Onların gözünde dağ kadar büyüktü. Kral'dan

bana ihtiyacım olan yiyecek ve diğer şeyleri vermesini rica ettim. Böylece ülkeme geri dönebilirdim. Ondan bu kadar çabuk ayrılmak istememe üzüldü. Ama çok nazık bir kişi olduğundan istediğim her şeyi bana verdi. Adamları da kayığı deniz yolculuğuna hazırlamama yardım ettiler.

Bir Gemi

Birkaç gün sonra her şey hazırды. Ülkemdekilere göstermek üzere benimle birlikte altı canlı inek aldım. Adamlardan birkaçını da seve seve alırdım. Ama hiçbirini gelmek istemedi. 1 Mayıs 1702'de yola koyuldum. Kral ve Kraliçe yelken açıp uzaklaşırken bana el salladılar.

Van Diemen'in arazisinin kuzeydoğusundaki adalardan bazılarına varmayı umuyordum. Fakat üçüncü gün bir gemi gördüm ve içindekilere bütün gücümle bağırımdısa da karşılık alamadım. Sonra gemi biraz daha yaklaşıncı tayfalar beni gördü. Bir bayrak çektiler ve ben de onlara doğru gittim.

İngiltere'deki Evim

İngiliz bayrağını gördüğümde kalbim mutlulukla doldu. Beraberimdeki her şeyi alıp altı ineği şapkamda sakladım. Gemiye çıktım. Kaptan çok iyi bir adamdı. Adamlar arasında Peter Williams adlı eski bir arkadaşımı rastladım. O, Kaptan'a benim hakkımda bildiklerini anlattı. Bundan sonra

Kaptan bana çok iyi davrandı. Nereden geldiğimi sordu. Ben de bu kitapta yazılı olan şeylerden bazılarını ona anlattım. Tabi bana inanmadı. Geçirdiğim tehlikelerin aklımı karıştırdığını sandı. Sonra altı ineği çıkarıp gösterdim. Çok şaşırdı ve öykümün doğruluğunu kabul etti. Yolculuğun geri kalan bölümü hakkında okuyuculara fazla bir şey söylemeyeceğim. Çünkü yolculuğun büyük bir kısmı çok sakın geçti. İneklerden birini gemideki fareler yedi. İngiltere'ye vardığımda geri kalanlar sağdı. Ben de onları bir hayli pahalıya sattım.

Gulliver Broddingnag'da

İngiltere'de Kalamıyorum

Liliput'a yolculuğumdan sonra zengin olup İngiltere'de bir ev satın aldım. "Burada huzur içinde yaşayıp mutlu olacağım." diye düşünüyorduysam da orada kalamadım.

1702'de yine denize açıldım. Hindistan'a doğru yol alıp orada alışverişte bulunmayı tasarladım ama Moluku Adalarına varmadan şiddetli bir rüzgâra yakalandık. Fırtına, günlerce esti ve gemimizi doğuya sürükledi. Kaptanımız nerede bulunduğumuzu bilmiyordu.

Gemide yeterli yiyeceğimiz vardı fakat rüzgârla günlerce oraya buraya atıldıktan sonra içme suyuna ihtiyaç duyduk. Rüzgâr durdu ve birkaç gün sonra "Kara, kara!" diye çığlıklar duyduk. Az ötemizde bilinmeyen bir ülke vardı.

Bilinmeyen Bir Ülke

Kaptan gemiden birkaç tayfayı içme suyu bulmak için gönderdi. Ben de onlarla birlikte gittim. Karaya çıktığımız yere yakın ne bir ırmak ne de bir kaynak vardı. Bu yüzden sağda solda su aramak için dolaşmaya başladık. Ben güneyde bazı tepelere doğru gittim ama gözüme herhangi bir su kaynağı çarpmadı ve bir süre sonra kayığa geri döndüm. Kayık kumsalda değildi. Denizin hayli ilerisinde idi. Diğer tüm tayfalar içindeydi ve gemiye doğru ellerinden geldiği kadar hızlı kürek çekiyorlardı. Korkularının nedenini anladığımda onlara bağırarak üzereydim.

Çok iri bir yaratık denizde arkalarından görünmekteydi. Su ancak dizlerine geliyordu ama altında o kadar keskin kayalıklar vardı ki kayığa yetişemedi. Geri dönüp daha önce görmüş olduğum kayalıklara doğru koşmaya başladım.

Dev Yaratıklar

Bir süre sonra çok geniş bir yol üzerinde ilerlemeye başladım. Her iki yanda da sık bir orman uzanıyor gibi görünüyordu.

Ormandaki ağaçlara bakmasam da onların ağaç olmadığını anladım. Bir mısır tarlasının içindeydim ki bir fidan yirmi metre boyundaydı. Bir yolda değil, dev adamların tarladan geçebilmeleri için açmış oldukları dar bir geçitteydim.

Büyük ve ürkütücü bir gürültü duyduğumda birdenbire dev yaratıkların tüm çevremdeki mısırı biçtiklerini anladım. Sonra içlerinden biri beni gördü. Bana doğru geldi. İri ayağıyla üzerime basıp beni ezeceğinden öyle korktum ki avazım çıktığı kadar bağırdım. Dev yaratık sesimi duyunca durakladı. Etrafına bakındığında beni gördü. Kısa bir süre, çirkin bir böceğe bakar gibi dikkatlice beni süzdü. Sonra beni parmaklarının ucuyla kaldırıp gözlerinden yaklaşık üç metre kadar uzağına getirdi.

O sırada yerden yaklaşık yirmi metre kadar yüksektiydim. Bu yüzden çok korkuyordum. Beni yere atıp bir böcek gibi ayaklarıyla ezecek sandım. Ellerimi birleştirip beni öldürmemesi için yalvardım. Bunun hoşuna gittiği anlaşılıyordu. Böylece kocaman parmaklarının beni incittiğini göstermeye çalıştım. Dev bunu anlayıp beni yatıracak bir yer yapmak üzere ceketinin yakasını açtı. Sonra beni çiftçiye götürüp ona yakın bir yerde toprağın üzerine koydu.

İyi Yürekli Bir Çiftçi

Şapkamı çıkarıp çiftçiyle konuştum. Elini toprağına koyup orada yatabileceğimi gösterdi. Sonra beni kaldırıp kulaklarının iki metre kadar uzağına götürdü. Ama beni anlayamadığı apaçıktı. Bana bir şeyler söyledi. Sesi top gürültüsü gibiydi. Bir şeyler söylüyorsa da bunların benim için hiçbir anlamı

yoktu. Çiftçi beni dikkatle evine taşıdı. Orada karısını çağırıp beni gösterdi. İngiltere'deki kadınlar nasıl bilinmeyen ufak yaratıklar gördüklerinde bağırırlarsa o da öyle yapıp kaçtı. Ama bir süre sonra ben çiftçiyle konuşmaya çalışırken yaklaşıp beni izledi. Ve sonunda benden hoşlanmaya başladı. Öğleüzeri on iki civarında uşaklardan biri yemeği getirdi. Bu bir köy yemeğiydi ve içine konulduğu tabak sekiz metre uzunluğundaydı. Çiftçi beni masada yanına oturttu. Yerden yaklaşık on metre yüksekteydim. Çok korktuğum için kenardan olabildiği kadar uzak durmaya çalıştım. Çiftçinin karısı ekmekle eti ufacık parçalara bölüp İngiltere'de kullandığımız masalardan biri yüksekliğinde tahta bir tabakta bana verdi. Teşekkürümü belirtip bıçağımı çıkardım ve aç kurtlar gibi yemeye başladım. Bu hareketim masanın çevresindekileri, çiftçiye, karısını, üç çocuğunu ve çiftçinin yaşlı annesini çok sevindirdi. Evdeki en ufak sürahiden su içtim. Yaklaşık dokuz litre su aldığından içmesi hiç de kolay değildi. Yine de ev sahiplerinin sağlığı için İngilizce iyi dileklerde bulundum. Masanın çevresindekiler kahkahalarla gülererek öyle bir gürültü çıkardılar ki kulaklarım rahatsız oldu.

Fareler

Yemekten sonra çiftçi yine işe gitti. Eşine benim hakkımda bir şeyler söyledi. Bana göz kulak olmasını söyledi-

ğini sanıyorum. Çok yorgundum. Çiftçinin karısı da bunun farkına vardı. Beni odasına götürüp yatağına yatırdı. Kapıyı kilitledi, dışarı çıktı. Elbiselerim ve kılıcımınla birlikte, yaklaşık iki saat uyudum. Uyandığında çevreme bakındım.

Oda bana çok büyük geldi. Yaklaşık yüz metre eninde altmış metre yüksekliğinde idi. Yattığım yatak da neredeyse yirmi metre uzunluğunda ve döşemeden sekiz metre yükseklikteydi. Ben bunlara bakarken iki fare, farkına vardıkları kokunun nedenini araştırmak için yatağa tırmanmışlar. Birdenbire bir tanesi yanı başımda bitiverdi. Ben de korkuyla kılıcımı çektim. Hayvanlar tınmadı bile. Bir tanesi kolumu ısırmaya kalkıştı. Ben de karnına kılıcımı sallayıverdim. Derin bir yara açmış olmalıyım ki fare cansız yere düştü.

Diğerini öldüremedimse de sırtında bir yarayla kaçıp gitti. Fare azmanları neredeyse benim büyüklüğümdeydi. Ve çok hızlı hareket ediyorlardı. Sağ salım kurtulduğuma dua ettim.

Çiftçinin Kızı

Çiftçinin dokuz yaşında bir kızı vardı. Yaklaşık on iki metre boyundaydı ama bunun dışında kendi yaşındaki İngiliz kızlarına benziyordu. Kızın oynamak için tahta bir bebeği, bebek elbiseleri ve bebek evi vardı. Kız ve annesi bebeğin yatağını bana yatak yaptılar.

Onların en iyi kumaşı bizim geminin yelkenlerinin yapıldığı bezdendi. Fakat yatağımı sevdim, bebek evinde farelerden ve diğer hayvanlardan da korunmaktaydım.

Çiftçinin kızı aynı zamanda öğretmenimdi. Ne zaman bir şey işaret etsem bana onun ismini söylerdi. Böylece birkaç gün içinde istediğim herhangi bir şeyi sormayı başardım.

Beni Grildrig diye ilk çağıran oydu. Ailesi de bu ismi kullandı ve daha sonra bütün ülke beni Grildrig olarak tanıdı. Bunun anlamı ufacık adamdı. Broddingnag dedikleri kasabada olduğum sırada kız, sabah akşam her dakika bana bakıyordu.

Bugün hayattayım. Çünkü o beni birçok kez kurtardı. Onu benim Glumdalchichth'im, küçük bakıcım diye çağırıyordum ve üzgünüm ama benim yüzümden bazen çok mutsuz oluyordu.

Çiftliğin yakınındaki köy halkı, çiftçinin tarlalarda çok küçük bir yaratık bulduğunu duymuşlardı.

Birbirlerine "Bu yaratık sadece bir splacknuck kadar büyük fakat diğer yönlerden ufak bir adama benziyor. Kendi kelimeleriyle konuştuğu ama bizim birkaç kelimemizi öğrendiği görülüyor.

Bacakları çok zayıf ve ufak olmasına rağmen bizim gibi iki bacağı üzerinde duruyor ve yürüyor. Elbise giydiği ve kılıç taşıdığı görülüyor." diyorlardı.

Çok uzakta olmayan köy başkanı beni görmeye geldi. Çiftçi beni masanın üstüne koydu. Ben çiftçiyle konuştuğum zaman çok şaşırılmıştı. Bu ziyaretçi çiftçiyle uzun bir süre konuştu. Benim hakkımda konuştuklarını ve aynı zamanda konuşmalarının Glumdalchichth'i giderek daha mutsuz kıldığını gördüm.

Ziyaretçi gittiği zaman, küçük kız bana niye mutsuz olduğunu söyledi. En yakın kasabanın pazar yerinde beni göstermeyi planladıklarını söylerken ağlıyordu. Halkın bir kısmının beni ellerine alıp bir yerimi incitmelerinden korkuyordu. Fakat daha çok bu şekilde parayla seyrettirilmemin hislerimi incitmesinden korkuyordu.

Gösteriye Çıkıyorum

Çiftçi, Glumdalchichth'in gösteriye çıkarılmamam için yalvarmalarına aldırmadı. Pazar kurulacağı gün beni en yakın kasabaya götürdü. Benim için kapısı olmayan sadece birkaç hava deliği bulunan bir kutu yaptırmıştı. Beni at üstünde bununla taşıdı; kızı da arkasına oturdu. Kızı, bebeğinin evinden çıkardığı en yumuşak yatak örtüsünü uzanabilmem için kutunun içine koymuştu. Yine de çok kötü bir yolculuk geçirdim. At her adımında neredeyse yirmi metre yol alıyordu. O kadar hızlı inip kalkıyordu ki kendimi fırtınaya kapılmış bir gemide gibi hissediyordum.

Yolculuk yaklaşık yarım saat sürdü. Yine de vardığımızda bitkin durumdayım. O zaman çiftçi beni panayıra yakın bir odaya aldı ve bir masanın üzerine koyup her defasında yaklaşık otuz kişiye seyrettirdi. Glumdalchichth, bana göz kulak olmak için masanın yanındaki bir iskemlede oturuyor, ara sıra bana emir verip sorular soruyordu. Broddingnag dilinde bana “Adın nedir?” diye sordu. Aynı dilde “Adım Lemvel Gulliver’dir.” diye cevap verdim. Sesimi onlara duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldım.

“Nereden geliyorsun?” diye sordular. “İngiltere’den geliyorum!” dedim. Bu kez de “Neden bu kadar ufaksın?” diye sordular. Ben de “Ben ufak değilim. İngiltere’deki diğer insanlar kadar büyüğüm. Siz ve halkınız insan azmanısınız. Sizler birer devsiniz.” diye cevap verdim.

O zaman halk kahkahadan kırıldı ve kopardıkları gürültü beni hâlsiz düşürdü. Sonra masanın üzerinde bir aşağı bir yukarı dolaşıp seyircilere şapkamı çıkardım. Bir bebek fincanını kullanarak onların sağlığına içtim. Kılıcımı çekip bizim dövüşürken yaptıklarımızı gösterdim. Ayrıca Glumdalchichth’in onları anladığını göstermek için bir emir vermesi üzerine yapmamı istedikleri başka şeyleri de yaptım.

Çiftçi beni bu şekilde on iki kez gösteriye çıkardı. Bundan sonra gerisin geriye çiftçiyle çok kötü bir yolculuk yaptık. Çok yorgun düşüp hastalandım. Fakat bana durup

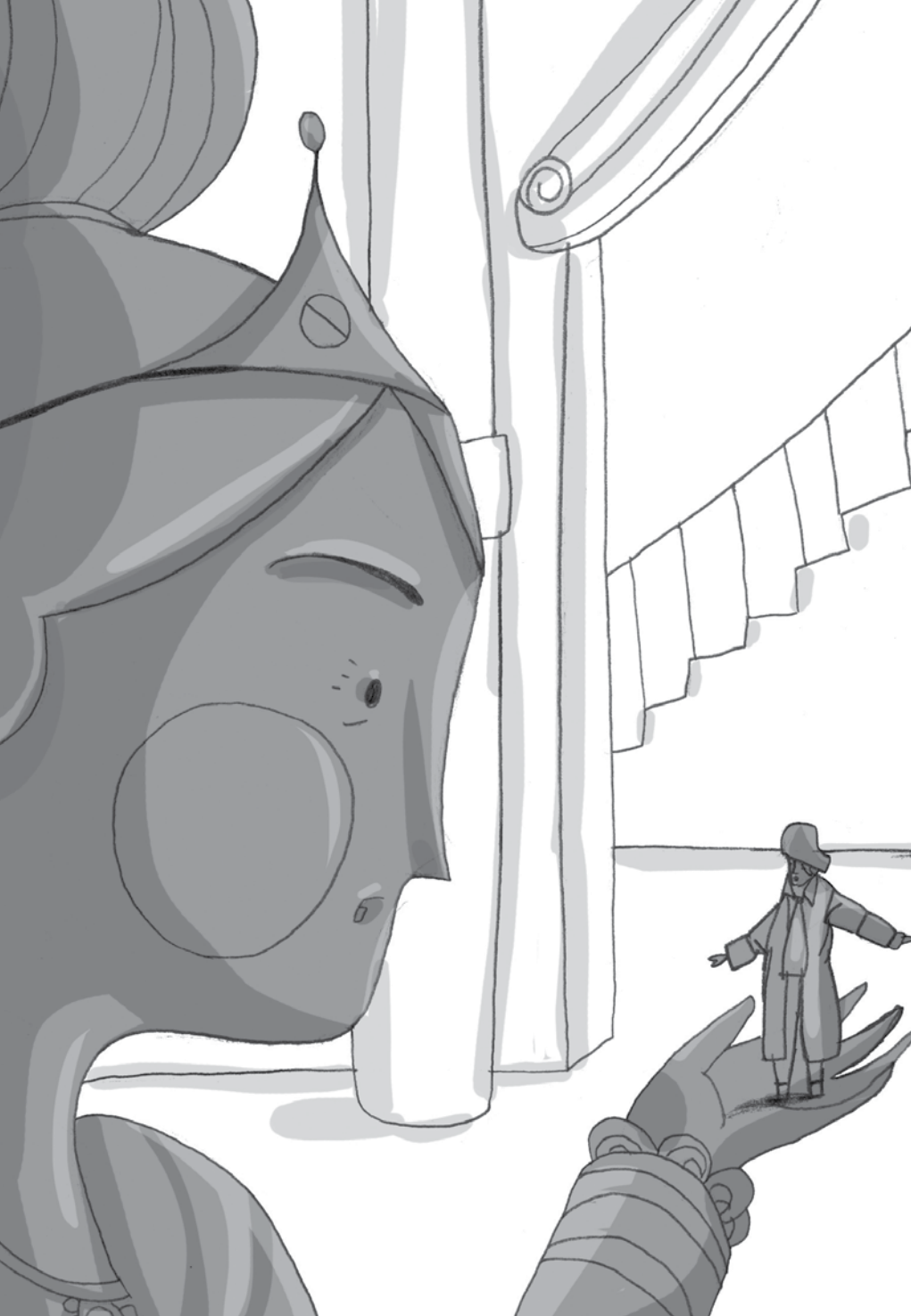

dinlenmek yoktu. Çiftçi daha da çok para istediğinden beni sadece pazar yerindekilere değil, ülkenin her yanından görmeye gelenlere çiftliğinde seyrettirdi. Glumdalchicth benim günden güne eriyip solduğumu görünce çok mutsuz oldu. Fakat çiftçi ona aldırmadı bile.

Kraliçe Beni Çağırıyor

Çiftçi beni çok hasta gördüğünden öleceğimi sandı. Beni daha az gösteriye çıkarmak yerine, ölmeden önce sırtımdan elden geldiğince çok para kazanmak istedi. Önce beni Broddingnag'ın en büyük kenti olan Lorbrulgrud'la başlayarak büyük kentlerde seyrettirmeye başladı.

Oraya varalı çok olmamıştı ki sarayın uşaklarından biri gelerek çiftçiye derhâl saraya götürülüp Kraliçe'ye ve saraydaki diğer kadınlara gösterilmem için emir verdi. Bu hanımların bazıları beni daha önce görüp bundan Kraliçe'ye söz etmişlerdi. Kraliçe'nin beni kurtaracağını umarak onun önündeki masaya diz çöktüm. O çok nazik bir hareketle serçe parmağını bana doğru uzattı. Ben de iki kolumu onun çevresinde dolayıp ucundan öptüm. Kraliçe bana ülkem ve yolculuklarım hakkında bazı sorular sordu ve ben de bildiğim birkaç kelimeyle ona elimden geldiğince açık cevaplar vermeye çalıştım. O bana kendi dilince "Sarayda yaşamak ister misin?" diye sordu. "Sanırım ben çiftçinin kölesiyim."

dedim. “Fakat çiftçi beni özgürlüğüme kavuşturursa seve seve bu sarayda hizmet ederim.”

Çiftçiye beni satıp satamayacağı soruldu. O da bin altın aldığı anda (Her biri İngiltere’deki araba tekerlekleri büyüklüğündeydi.) sevinçten göklere uçuyordu. Kraliçe’den, çiftçinin kızını da hizmetçisi olarak almasını rica ettim.

“Bana o kadar anlayış ve dikkat gösterdi ki bundan sonra da bana bakmaya devam etmesini isterim.” dedim. Kraliçe bunu da seve seve kabul etti. Çiftçi kızından ayrılmaya bile aldırmadı. Glumdalchich’in kendisi de bundan mutluluk duydu. Böylece çiftçi yalnız başına döndü. Kraliçe onun gitmesinden dolayı üzüntü duyduğumu fark edince bana nedenini sordu. “Ona bir şey için teşekkür borçluyum.” dedim. Bu da tarlasında bulunan zavallı bir yaratığı öldürmediği içindir. Ama bunun ödülünü beni seyrettirmekle kazandığı paralar ve birlikte götürmekte olduğu bin altınla aldı. Beni her gün gösteriye çıkarıp çetin yolculuklara götürmekle çok zayıf ve hasta düşürdü. Beni satmasının nedeni de öleceğimi sanmasındandır. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum, çünkü bana bu kadar kötü davranılmayacağından hiç kuşku yok.

Böyle büyük bir yöneticinin, yeryüzünün en sevilen kraliçesinin, Broddingnag güzelinin kölesi olduğuma seviyorum.

Kraliçe'nin adlarını Glumdalchicth'den öğrenmiştim. Kraliçe bu kadar ufak bir hayvanın bu kadar çok şey bilmesine şaşıtı. Beni avucunun içine alıp Kral'a götürdü.

Kral

Kral, kocaman kâğıtları okuyup imzalayarak çalışmaktaydı. Kraliçe içeri girince başını kaldırıp baktı. Beni onun elinde gördüyse de yakından bakmadı. Kraliçe'ye "Ne zamandan beri Splacknucksları sevmektesin?" diye sordu. Kraliçe güldü. Beni Kral'ın masasına ayaküstü koyup kendimden söz etmemi emretti. Ona kısaca anlattım. Bana bazı sorular sordu, ben de karşılık verdim. Önce benim çok iyi yapılmış ve içinde makine bulunan bir bebek veya oyuncak olduğumu sandı.

Ama bunun doğru olmadığını anlayınca ülkenin en bilge üç kişisini çağırttı. Bu üç adam beni ne dinlediler ne de bana sorular yönelttiler. Bana baktılar, beni incelediler. Sonra Kral'la görüştüler. "Bir hayvan değildir." dediler. "Ne uçabilir ne ağaçlara tırmanabilir ne de toprakta tünel kazabilir. Bu yüzden kendi canını kurtaramaz. Bunun çok ufak bir adam olmadığından da eminiz, çünkü dünyadaki en ufak yetişkin tiyatrodaki Cüce Tim'dir ki o da bundan beş misli daha uzundur. Bunun bir bebek olmadığını da biliyoruz, çünkü insan eliyle yapılamayacak kadar ince yapılıdır.

Böylece bunun, gelişmesi eksik kalmış, kusurlu bir yaratık olduğunu söylemek zorundayız.”

Kral'la kendim görüştüm. “Ben kusurlu bir yaratık değilim.” dedim. “Ben, hepsi de benim boyumda birkaç milyon erkek ve kadının bulunduğu bir ülkeden geliyorum. Oradaki hayvanların, ağaçların ve evlerin boyları da benim gibilere uygundur. Kendi kralımız, yasalarımız ve kendi yaşama biçimimiz vardır.”

Kral'a İngiltere ve Avrupa'nın başka ülkeleri hakkında bir hayli şeyler anlattım. Beni dikkatle dinledi. Sonra bilgileri gönderdi. Kraliçe'ye “Bu yolculuk hakkında daha çok bilgi almalıyım.” dedi. Glumdalchichth'i gösterdi “Bu küçük kıza sarayda bir oda verin ve ufak yaratığın içinde barınabileceği güvenceli bir yer hazırlayın.”

Yeni Yaşantım

Kraliçe en iyi marangozunu gönderip kendi planlarıma uygun biçimde benim için bir kutu yapmasını söyledi.

Bu adam çok iyi bir ustaydı, üç hafta içinde tahtadan bir odam oldu. Odanın boyu yaklaşık beş metre, eni beş ve yüksekliği de üç metreydi. İki penceresi ve bir kapısı vardı. Glumdalchichth'in odayı temizlemesi ve yatağımı gündüz havalandırıp geceleyin yerleştirmesi için odamın tavanı gerekirse yerinden çıkartılabilirdi. Diğer başka usta işçiler

de bana bir masa ve iskemle yaptılar. İçlerinden hiçbirisi bir bebek evi için bile bu kadar ufak şeyler yapmış değildi.

Odanın döşemesini ve tavanını ellerinden gelen en yumuşak madde ile kaplamışlardı. Bu, dikkatsiz biri beni taşırken yaralanmamam içindi. Kutu Avrupa'da ürettiğimiz evlerden daha sağlamdı, çünkü marangoz hafif yapı elemanları kullanamazdı. Döşemesi sağlam olması için madendendi ve üzerinde taşınması için bir halka vardı. Kraliçe benim için elbiseler de ısmarladı. Bunlar halkının üretebildiği en ince kumaştan dokunmuşlardı. Giysiler daha çok Çinlilerinkine benziyordu ve kumaşı da en kalın cinsten bir İngiliz perdeliği gibiydi. Önceleri bunların içinde zorlukla yürüyebiliyorsam da sonradan oldukça iyi hareket etmesini öğrendim. Ayrıca bu elbiseler beni, Kraliçe veya hizmetçilerin kocaman parmaklarından dolayı hırpalanmaktan korudu.

Sarayda Bir Akşam Yemeği

Kraliçe benden o kadar hoşlandı ki akşam yemeğinde daima onun masasında oturdum. Yiyecekleri benim için en ufak parçalara böldü ve ben bunları kendi bıçağımla kesip yerken beni izledi. Bizim pazar günümüz gibi tatil günleri olan her çarşamba, Kral ve ailesi birlikte akşam yemeği yerlerdi. Daha sonra Kral benim masamı kendi masasının yanına istedi. Bana Avrupa ve Avrupalılar, onların kanun-

ları, öğrenimleri, halkın inandığı şeyler ve yönetim şekilleri hakkında sorular sordu. Bazen ben memleketim olan İngiltere'nin savaşlarını, büyük ailelerin zenginliğini, kilise adamlarının, idarecilerimizin ve parlamentonun arasındaki tartışmaları gururla anlattığımda Kral büyük bir gürültü çıkararak gülüyordu.

“Bu bize gurur duymanın aptallık olduğunu gösterir.” diye söze başladı Kral. “Biz kendimizin büyük olduğunu düşünürüz fakat gördük ki bunun gibi tuhaf küçük bir yaratık da kendilerini büyük olarak düşünüyor. Belki idareciler, toprak sahipleri, zengin lortlar ve güzel leydiler de gururludur. Belki onlar birbirlerine yakın küçük delikler ve yaşanacak yerler yapıp bunlara büyük şehirler derler.

Belki onlar diğer yaratıklardan daha güzel elbiseler giyiyor, kavga ediyor, bir arkadaşını diğer arkadaşına çekiştiriyor, tam bizim gibi, gerçek insanlar gibi...”

Tabi kızmıştım. O, İngiltere hakkında nasıl böyle konuşurdu. Büyük insanların vatani, Avrupa'nın göz bebeği, savaşların galibi, dünyadaki iyilik ve doğruluğun başı...

Fakat hiçbir şey yapamazdım. Kendi kendime kızmakta haklı mıyım diye sormaya başladım.

Birkaç ay bu insanların ülkesinde bulunduktan ve sadece onları ve onlara ait şeyleri görüp ufak insanların sözlerini asla işitmedikten sonra onları çirkin, kocaman ve gürültü-

cü olarak düşünmekten vazgeçtim. İngiliz lortlarından ve hanımlarından bir grubu eğer daha sonra en güzel elbiselerini giyinmiş ve şehirdeki veya Kral'ın sarayındaki gibi davrandıklarını görmüş olsaydım, Broddingnag Kralı'nın ve halkının bana güldüğü kadar onlara gülmek isterdim.

Tehlikeler

Glumdalchich bana ne kadar göz kulak olsa da varlığım oldukça tehlike içindeydi. Broddingnag'da her şey gibi yağmur damlaları da iriydi. Yağış olduğunda her bir damladan üzerime yüzlerce litre su dökülüyordu. Yağmur doluya dönüştüğünde her biri çok büyük olan buz kütleleri benim için çok tehlikeliydi. Bir gün sarayın bahçesindeki bir çimenlikte yürürken birdenbire dolu yağmaya başladı. Bedenime çarpan ilk dolu tanesi beni öyle bir yere serdi ki Glumdalchich beni göremedi, çünkü düzgün biçilmiş çimenlerin boyu birkaç metreyi aşıyordu. Her doğrulmak istediğimde başka bir dolu tanesi üzerime çarpıyordu. Kısa sürede her yanıma ağırmaya başladı. Çimenlikteki bitkilerin arasından sürüne sürüne sonunda bir gül ağacının altında kendime güvenli bir yer buldum. Dolu başladığı gibi aniden kesilinceye kadar orada kaldım. Glumdalchich beni bulup odama taşıdı. Vücudum o kadar hırpalanmıştı ki on gün yataktan kalkamadım. Bahçede dolaşmaktan hoşlandığım-

dan iyileştiğimde yine oraya gitmek istedim. Glumdalchicth orada başıma bir iş gelip gelmeyeceğinden emin değilse de sonunda razı oldu. Bahçede beni korkutan sadece fare ve kuş gibi hayvanlardı. Onların en küçük kuşları bile Avrupa'dakilerden büyüktü.

Bir gün onlara göre ufak, yaklaşık sekiz metre boyunda, beyaz bir köpek bahçeye girdi. O, başbahçıvanın köpeğiydi. Bahçıvan ona ağzında zarar vermeksizin bir şeyler taşımasını öğretmişti. Köpek koklaya koklaya bana doğru geldi. Beni ağzına alıp doğruca sahibine koştu. Yavaşça önüne koydu. Bir yerime bir şey olmadıysa da tabi korktum. Ama beni tanıyan ve seven zavallı bahçıvan çok telaşlandı. Beni yavaşcacık avuçlarının arasına alıp incinip incinmediğimi sordu. Beni Glumdalchicth'e götürdü. O da çok kızdı. Ama Kral ve Kraliçe'nin kulağına bir şey gitmedi. Glumdalchicth de bahçıvan da kovulmaktan korkuyorlardı doğrusu, ben de sahip olduğum sınırlı özgürlüğün elimden gitmesini istemiyordum.

Kraliçe'nin Hizmetçileri

Kraliçe'ye hizmet eden birkaç tane genç hanım vardı. Bunlar ülkenin en iyi ailelerinden geliyorlardı ve herkes bunların Broddingnag'ın en güzel ve genç kadınları olduğunu söylüyordu. Bu genç hanımlar Glumdalchith'ten sık sık

beni odalarına götürmesini istiyorlardı, çünkü beni görmek, duymak ve bana dokunmaktan hoşlanıyorlardı.

Bu çok hoş hanımlar çok kötü kokuyorlardı. Neden bu kadar pis koktuklarını biraz düşününce anlayabilmıştim. Bu kötü kokunun nedeninin onların çok büyük benimse çok minik olmamdan kaynaklandığına eminim.

Liliput'ta çok sıcak bir günde sıkı bir çalışmadan sonra benim iyi ve küçük bir arkadaşım burnuna çok sert bir koku geldiğini söylemişti. Bu olayı hatırladım. Hanımların gerçek kokusu şişelerden süründükleri kokular kadar iç bayıltıcı değildi. Bu kokular gerçekten beni zayıf düşürdü. Bazen çok hastalandım.

Ama Broddingnag'ın yakışıklı beylerinin bu genç hanımlardan hoşlandıklarını ve kokularının farkına varmadıklarını anladım. Belki de soylulara bu hanımların yüzleri güzel görünüyordu. Genç hanımların biri veya ikisi beni ağızlarına götürüp öptüler. O kadar kulak tırmalayıcı kahkahaları, pis kokuları ve sert bir rüzgâr gibi esen solukları vardı ki dudaklarının kabalığıyla kocaman dişlerinin kirli rengine aldırmayacak kadar kendimden geçtim. Sonunda Glumdalchich'ten beni Kraliçe'nin genç hizmetçilerinin ziyaretine götürmemeye çalışmasını rica etmek zorunda kaldım.

Kral, İngiltere Hakkında Bilgi Ediniyor

Kral çok anlayışlı bir devlet adamıydı. Sık sık adamlarına beni odamla birlikte getirmelerini ve masasındaki resmî yazışmalar çantasının üstüne koymalarını emrederdi. Sonra odamdan bir iskemle çıkarıp kapımın yanına koymamı rica ederdi. Böylece yüzüne daha yakın olabiliyordum. Benden kendi ülkem hakkında bilgi vermemi istedi. Ben de bunu yapmaktan memnun oldum. Ona “Vatanımın güçlü bir devlet adamı başbakanlığında üç büyük ülkeden oluştuğunu.” söyledim. Üç büyük ülke iki adayı kapsar. Hatta devlet başkanı aynı zamanda Amerika’daki büyük bir araziyi de yönetmektedir.

Bana adaların ne kadar büyüklükte olduğunu sordu. Sonra Amerika’daki çok daha büyük İngiliz toprakları hakkında küçük sorular yöneltti.

Ülkelerinin Avrupalılar tarafından keşfinden önceki insanların neden oradaki topraklara sahip olmadığını bir türlü anlayamıyordu. Ona ülkenin kanunlarını yapan İngiliz Parlamentosu’ndan söz ettim.

“İki meclis vardır.” dedim. “Lortlar Kamarası’nda yer alan bazı büyük aileler vardır. Bu mevkiler babadan oğula geçer. Bu yüzden de lortlar her zaman devlet başkanına gerekli danışmanlık görevini yürütürler. Onlar Avam Kamarası’ndan geçen her yasaı inceleyip ülke yararına olup

olmadığından emin olmak isterler. Ayrıca onlar en büyük hâkimlerdir. Ülkedeki, hâkimlerin kararlarının haklı olup olmadığına karar verirler.”

Kral’ın bana soracağı çok şey vardı.

Bu adamların nasıl eğitildiklerini bilmek istedi. “Uzun ve çetin bir eğitimden geçtiklerine eminim. Çünkü bu insanlar kendi çıkarlarını düşünmeksizin görüşlerini bildirmek zorundalar. Lunjalar ülke için hangi kanunun yararlı olduğunu bilmek zorundalar ve ülkedeki yasaları mahkemelerdeki hâkimlerden daha iyi yorumlamak zorundalar.”

“Bu eğitim çocukken mi başlar, genç yaşta mı başlar?” diye sordu. Ben de ona, bu gençlerin, babaları ölüp Lortlar Kamarası’ndaki yerlerine geçinceye kadar vakit geçirmek veya para kazanmak için eğlenceli bir hayat sürdürdüklerini söyledim. “Ata binerler, tilki denen bir hayvanı vurmak için ava çıkarlar (Broddingnag’da tilkiye benzer hayvan yoktu.). Bazıları da dövüşme sanatını öğrenmek için hayli zaman harcarlar.” dedim.

Ülkemin Lortlar Kamarası’ndan çok gurur duyduğumu da sözlerime ekledim.

“Diğer meclise ‘Avam Kamarası’ denir.” dedim. “Bu meclis, halkın temsilcisi olarak parlamentoya gönderilen seçkin kişilerden oluşmaktadır. Onlar bu işi ücretsiz yaparlar ve genellikle de kendilerine pahalıya mal olur. Çünkü onlar

halka hizmet etmeyi arzu ederler. Hangi yasa olursa olsun, Lortlar Kamarası'nın onayından önce Avam Kamarası'ndan geçer. Devlet başkanı ve onun danışmanları halktan daha çok vergi isterlerse önce Avam Kamarası'nın fikrini almak zorundadırlar.”

Avam Kamarası hakkındaki birçok soruya cevap vermek zorunda kaldım. Broddingnag Kralı, Avam Kamarası'ndaki beylerin bir karşılık beklemeksizin ve çoğu kez bir hayli masrafa girerek halka hizmete hazır olmalarına bir türlü akıl erdiremedi.

“Bunlar harika insanlara benziyor.” dedi. “Acaba içlerinden bazılarının diğerlerinden sandığımız kadar dürüst olmasının bir sakıncası yok mudur? Bazıları hiç de dürüst olmayan nedenlerle mecliste yer almış olamazlar mı? Belki onlar devlet başkanı ve arkadaşlarının istedikleri yasaları meclisten geçirmek için para almaya aldırımayabilirler yahut da devlet başkanı ve yakınları için halktan daha çok vergi isteyebilirler.”

Kral'a bazı şeyleri anlatmaya çalıştım. Ülkem hakkında kafasının almadığı birçok şey vardı. Belki de zorlukların bazıları onun dilini yanlış konuşmamdan doğuyordu. O bizim mahkemelerimizi anlayamazdı. Broddingnag'ın yasaları çok basit olmalıydı. Yirmi iki kelimeyi aşan hiçbir yasaları yoktu. Kral, mahkemelerde hâkime bir yasanın anlamını,

neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlatmaya çalışan jüri üyelerinden söz edince afalladı.

Ona ülkemizin tarihini kısaca anlattım. O “Bu kadar savaşın ve bunların ülkenize kaç patladığından söz edilmesinden hoşlanmıyorum.” dedi. “Halkınız kavga dövüşü seviyor olmalı ya da ülkeniz kötüdür.” Sonra “Sevgili Gildrig!” diye devam etti. “Belki de yapmış olduğunuz yolculuklar sizi birlikte yaşadığınız küçük adamlardan daha zeki ve iyi yapmıştır. Sen iyi bir adama benziyorsun, tabi kafanın küçük oluşundan dolayı da hayli aptalsın. Ama bana öyle geliyor ki ülkende sana benzeyen diğerleri bu dünyada yaşamaya hakkı olmayan, çok kötü küçük yaratıklardır.”

Toplar ve Barut

Kral’ın, sırf bizler küçük kafalı insanlarız diye, bilimimiz ve bilim adamımızın olamayacağını sanmasını istemedim. Bu yüzden ona bilim adamlarımızın üç veya dört yüz yıl önce ilk kez yapmış oldukları baruttan söz ettim. “Eğer bir hayli barut bir araya getirilse ufacık bir kıvılcım dokundursak bile patlar. Barut parçacıkları büyük bir gürültüyle birdenbire havaya fırlar. Biz barutu top denen demirden yapılmış boruya benzer çok sert bir cismin içine sıkıştırabiliriz. O zaman bir demir gülleyi borunun içine sokarak barutu ateşleyebiliriz. Top fırlar, gider ve neye çarparsa ya öldürür ya da yıkar.

En büyük bir toptan çıkan gülle çok sayıda askeri bir anda öldürür. Yahut en dayanıklı duvarı yıkar yahut da en büyük gemiyi denizin dibine gönderir.”

Kral bana “Bu barut dediğin şeyi kim yapabilir?” diye sordu.

“İyi bir okuldan çıkmış kim olursa olsun onu yapabilir.” dedim. “Ben kendim de bu karışımı yapabilirim. Ayrıca işçilerinize halkınızın gereksinmesi kadar büyük topları nasıl yapabileceklerini gösterebilirim. En büyüğünün altmış metreden uzun olmasına gerek yoktur. Bunun gibi yirmi veya otuz topla ülkenizdeki en kuvvetli kasabanın duvarlarını birkaç dakika içinde yıkabilirsiniz. Ya da bu kasabada eğer halk size karşı ayaklanırsa her binayı yerle bir edebilirsiniz.”

Kral “Yeter!” dedi. “Bir daha böyle şeylerin sözünü ağzına alma. Eğer ülkemde bu gibi şeylerden kimseye söz edecek olursan kendini ölmüş bil!”

Buna çok şaşırdım. Tabi okuyucularım da şaşırmışlardır. Kral başka yönlerden hiç de saf sayılmazdı. O birçok şeyleri anlayan çok iyi bir yöneticiydi. Halk bir değişiklik istediğinde onların canını yakmak veya zorla Kral olarak kalmanın yanlış olduğunu düşündüğü anlaşıyordu.

“Sizin krallarınız, lortlarınız ve parlamentodaki beyler, sizin halkınıza hizmet etmiyorlar.” dedi. “Daha önce bir bitkinin yetiştiği yerde ot, mısır yahut başka bir cins bitkiyi

yetiştirebilen kimse, sizin halkınıza tüm yöneticisi, yargıcı, hukuk adamı, asker ve bilim adamlarından daha iyi hizmet ediyor demektir.”

Uzaklara Götürölüyorum

Kral, Kraliçe ve saraydaki herkes tarafından bana çok iyi davranıldı. Ama Broddingnag’dan ayrılmayı sık sık düşündüm. İçinde bulunduğum gemi Broddingnag’dakilerin görmüş olduğı tek gemiydi.

Kral başka bir tane görülür görülmez halk tarafından sahile çekilmesini ve küçük yaratıkların onunla Lorbrulgrud’a götürölmesini buyurdu.

Bana bir eş bulunmasını umuyordu. Böylece önce birkaç tane sonra daha çok sayıda ufak yaratıkları izleyebilecekti. Ama tabi ben aile sahibi olmak istemiyordum. Bu beni, kanarya kuşları gibi kafeste tutmaya yarayacak, belki de daha sonra Broddingnagli bey ve bayanlara oyuncak olarak satacaklardı.

Bu ülkeye gelişimin ikinci yılında Kral ve Kraliçe, güneydeki kasaba ve kentlere yolculuğa çıktılar. Glumdalchichth’i ve beni de götürdüler. Ben yolculuğı kendi kutumda yaptım.

Sonunda denize yakın bir yere vardık. Yolculuk beni ve Glumdalchichth’i çok yormuştu. Denizi bir kez daha görmek istediğimden Glumdalchichth’e şöyle dedim: “İkimiz pek iyi

değiliz ama deniz havası bize iyi gelir. Hadi sahile doğru gidelim.”

“Evet.” dedi. “Bize iyi geleceğini düşünüyorsan istediğin gibi olsun.”

Kölelerden birini kutumu taşımak için çağırdı, böylece deniz kenarına geldik. Köle çocuk beni bir kayanın üstüne koyup kuş yumurtaları aramaya gitti. Kutumu gelişigüzel taşıdığından rahatsızlandım.

Glumdalchich'te, “Biraz uyumam gerek.” dedim.

Güven içinde olmam için pencerelerimi ve kapımı kapamama yardım etti. Sonra uyudum. O da uyumuş olmalı sanırım, çünkü kendini iyi hissetmiyordu.

Birdenbire uyandım. Kutumun üzerindeki halkaya biri asılmıştı. Kutunun havada bir aşağı bir yukarı sonra hızla ileriye doğru hareket ettiğini hissettim.

Bağırdımsa da karşılık veren olmadı. Sonra ne olup bittiğini anlamak için pencerelerimden birine doğru uzandım. Pencereden gökyüzünden başka bir şey göremedim.

Tepemde kuş azmanına benzer bir şey garip sesler çıkarmaktaydı. O zaman anladım. Ülkedeki büyük deniz kuşlarından biri beni uzaklara sürüklüyordu. Ayrıca ardından ne yapacağını anladım. Yuvasına yakın bir yerde beni havadan, kayaların üzerine bırakacaktı. Kutum paramparça olacağından kuş da beni yavrularına yiyecek olarak vere-

cekti. Kutum yukarı aşığı ve her yöne gelişigüzel hareket etmeye başladı. Başka iki deniz kuşunun kutuyu taşıyanla boğıuştuğunu gördüm. Benimki kutuyu bıraktığında, gittikçe daha hızlanarak aşığı bir yerlere inerken gerçekten korktum.

Sonumun ne olacağını bilmiyordum. Büyük bir gürültü koptu sonra kutum denizin dibine doğru indi. Sonra da deniz yüzeyinden yaklaşık bir metre aşığıda yüzmeye başladı.

Kurtuluşum

Kraliçe'nin marangozunun kutumu bu kadar dayanıklı yapmasına çok sevindim. Yaşıyordum. İçeriye çok az su giriyordu. Ama daha sonra başıma gelecekleri bilmiyordum.

Kutum birkaç gün yüzüp durdu. "Acaba soğıuktan, açlıktan, susuzluktan yahut da dalgalardan dolayı ölüp gider miyim?" diyordum ki bir gürültü duydum ve kutum sert bir şeye çarptı. Kutumun üzerindeki halkadan tutup kaldıran bir şeyin sesi duyuldu. Sonra da kutum öncesinden yaklaşık bir metre daha yükseğe kaldırıldı. Sesler geldiğini sandığımdan bildiğim tüm dillerle bağırmaya başladım. Kutumun üstünde biri veya bir şey hareket etmekteydi. Sonra İngilizce sözler işittim.

"İçeride kimse var mı?"

"Evet!" diye bağurdım. "Ben İngiliz'im. Ne olur beni kurtarın!"

Ses “Hiç korkma!” diye karşılık verdi. “Adamlarımızdan biri de kutunun tepesinde bir delik açıp seni kurtarmak üzere.”

Kutum geminin yanına yaslanmış durumdaydı.

“Bunun için zaman harcamanıza hiç gerek yok.” diye seslendim.

Sadece kutumun tepesinde bir delik açtı. Tırmanmam için içeriipten bir merdiven uzattı. Gemiye çıkıp tayfaları gördüğümde önce onları komik küçük yaratıklar sandım. İki yıl boyunca sadece Broddingnag’daki insan azmanlarıyla birlikte yaşamıştım. Kaptan “Niye bize bağırp duruyorsun?” diye sordu.

Ona, dev gibi insanlara sesimi duyurabilmek için bağırması gereken ufacık bir yaratıktan başka bir şey olmadığım ülkeyi baştan sona anlatmak zorunda kaldım.

Bir süre sonra kutudan çıkarıp gösterdiğim birçok şey onu, gerçeği söylediğime inandırdı. Yine de hikâyemin pek de öyle kolay inanılacak bir şey olmadığını biliyordum. Kendim bile benim boyumda insanların yaşadığı bir ülkeye geri döndüğümüne inanmakta zorluk çekiyordum. Evde ailemle birlikte olduğum zamanlar bile her şey gözümüne öylesine ufacık görünüyordu ki gülmekten bir türlü kendimi alamıyordum.

Gulliver Houyhnhnmslerin Vatanında

Gemi Kaptanı

İngiltere’de ailemle birkaç ay kaldım. Ama sonunda yolculuk tutkum ağır bastı ve beni gemisine kaptan olarak tutmak isteyen biriyle karşılaştım.

“Kabul!” dedim. “Geminize kaptanlık yapacağım. Yalnız bana iyi tayfalar gerek.”

1710 Eylül’ünde denize açıldık. Bir ay her şey yolunda gitti ama sonra uzun bir süre rüzgâr kesildi. Gemi yerinden kımıldamıyordu. Tayfalar arasında başlayan ağır bir hastalık birinden ötekine geçti.

Kısa sürede iş görecektir pek az tayfa kaldı. Rüzgâr yine çıkınca daha çok tayfa toplamak için Barbados’a yelken açtım. Yeni aldığım adamların en azılı korsanlar olduğunu bilmiyordum. Aldığım emir gereğince güney denizlerine doğru yol alıp gemideki malları satacak, oralarından da İngiltere’ye götürmek üzere bazı şeyler satın alacaktık. Kor-

sanlar gemiyi ele geçirmek için diğer tayfaların yardımını sağlayıp beni de bir adada tek başıma hapsedtiler. Planları, gemiyi bir korsan gemisine dönüştürüp başka gemileri soymak için saldırmaktı. Bana yiyecek içecek yolluyorlardı ama hâlâ nereye gittiğimizi bilmiyordum. Belki de kendileri bile bilmiyorlardı. Çünkü büyük bir fırtına bizi yolumuzdan bir hayli ayırmıştı. 1711 Mayıs'ında karayı gördüler, beni gemideki ufak bir kayığa bindirip karaya çıkardılar ve orada bırakıp çekip gittiler. Sahilden içerilere doğru yürümeye başladım. Sık çayırlar, ağaçlar ve yulaf tarlaları vardı. Bu arazinin insanları acaba ne biçim şeyler diye düşünerek dikkatle yürüyordum. Gemicilerin bana kılıcımı geri vermiş olduklarına da seviniyordum.

Biçimsiz Hayvanlar

Bir yola geldiğimde çıplak ayaklı insan, inek ve en çok at izleri gördüm. Sonunda bir tarlada gezinen ve ağaçların üzerinde oturan birkaç hayvana rastladım.

Bunlar çok pis ve çirkindiler. Erkeklerin kafalarından bacaklarına ve ayaklarına doğru uzanan gür saçları vardı. Ayrıca keçi gibi sakalları da vardı bu adamların. Bedenlerinin geri kalan kısımları tüysüzdü. Dişilerin saçları daha gürse de bedenleri daha az tüylüydü ve erkeklerden çok daha ufak yapıydılar. Yolculuklarımın hiçbirinde bu kadar

çirkin hayvanlar karşıma çıkmamıştı. Onların görüntüsü midemi bulandırdığından yoluma devam ettim. Pek uzağa gitmemiştim ki yol boyunca bana doğru gelmekte olan bu çirkin yaratıklardan birine rastladım. Durup yüzüme ters ters baktı ve yüzünü daha sevimsizleştirdi. Bana doğru daha çok kıllı bir ele benzeyen ön ayağını uzatarak dokunmak istedi ama ona kılıcımın yanıyla vurdum. Onu hırpalamak istemiyordum, çünkü hayvanlarından birini yaralarsam bura halkını kızdırabilirdim.

Oysa hayvan canı acıdığından kişnemeye başladı. Bunun üzerine en yakın tarladan kırk kadar adam ortaya çıktı. Bağırmaya ve kızgın kızgın söylenmeye başladılar. Bir ağaca sırtımı yaslayıp orada durdum. Kılıcımı sallayarak onları yaklaştırmadımsa da üzerime pislik attılar. Birdenbire tüm hayvanlar doludizgin koşmaya başladılar. Bir yandan bunları azdıran şeyin ne olduğunu merak ederken öbür yandan yoluma devam ettim. Sonra onların kaçıp gitmelerinin nedenini anladım.

Nazik Atlar

Bir at, yumuşak adımlarla bana doğru ilerliyordu. Beni gördüğüne şaşırdığı açıkça belliydi. Ama sonra gözleri şaşkınlık içinde gözlerime bakıp çevremde birkaç kez dolandı. Bu sırada başka bir at çıkageldi ve iki at sağ ön ayaklarını

birleştirip karşılıklı birkaç kez kişnedi. Birbiriyle dost olan hayvanlar da böyle sesler çıkarırlardı ama bunlar bir tür konuşma dili kullanıyorlardı. Bunu seslerindeki ton değişmelerinden anladım.

Bir iki metre uzaklaşıp hep birlikte bir aşağı bir yukarı dolanmaya başladılar. Hl benim hakkımda konuşuyor gibi bir hlleri vardı. Bu biçimde davranışlarından hiç de hoşnut kalmadığımdan oradan uzaklaşmaya başladım.

Ama siyah renkli ilk at öyle bir ses çıkardı ki bu sanki durmam için açıkça bir ihtardı.

İki at gizlice yüzüme ve ellerime bakarak bana yaklaştılar. Siyahlısı sağ n ayağını şapkamın her yanında dolaştırıp, o kadar çok oynattı ki çıkarıp yeniden giymek zorunda kaldım. Bu hem siyah atı hem de arkadaşı olan kahverengi atı şaşkınlığa sürükledi. Kahverengisi ceketimi yokladığında bunun derimin bir parçası olmadığını anladı. Bu onları daha da şaşırttı.

Hakkımda yine konuşmaya başladıklarında gerçekten bir dilleri olduğuna kuşkum kalmadı. Her birinin birkaç kez kullandıkları kelimelerden biri de “Tahu”ya benziyordu. Elimden geldiğince at sesine benzetmeye çalışarak kendi kendime bunları taklide çalıştım.

İki at konuşmalarına bir an ara verince onlara “Tahu!” diye seslendim.

Şaşkınlıkları bir kat daha arttı ve siyah at aynı kelimeyi iki kez tekrar etti. Beni daha iyi söyletmeye çalıştığı açıkça belliydi. Pek iyi olmasa da ikinci denemem daha iyi oldu. Kahverengi at, denemem için bana ikinci bir kelime verdi. Bu çok daha zordu. “Houy hnhnm.” Bunu atların söylediği biçimde çıkarmaya çalıştım. Önce pek beceremedimse de sonra düzelmeye başladı.

Her iki at da gözlerine inanamadılar.

Görünüşe göre benim hakkımda biraz daha konuştuktan sonra iki arkadaş at, sağ ön ayaklarını yine tokuşturdular ve kahverengilisi uzaklaştı. Siyahlısı bana kendisinin önünde yürümem gerektiğini anlattı. Ben de onunla birlikte gitmemin akıllıca bir hareket olacağını düşündüm. Ağır ağır yürürken “Hhunn, hhvn!” diye sesler çıkararak kişnedi. Elimden geldiğince ona çok yorgun olduğumu, bu yüzden daha hızlı yürüyemediğimi anlatmaya çalıştım. O zaman o da bana dinlenme molası verdi.

Atların Vatanı

Bir süre sonra bir eve vardık. Aklıma şu geldi: “Şimdi atını bu kadar iyi eğitmiş olan adamı göreceğim.” Ama uşaklarının tümü de attı. En iyi odalara geçtiğimizde siyah at bir haykırış kopardı ve tatlı yüzlü dişi bir at, iki tay bana doğru geldiler. Siyah atın ev sahibi ve diğerlerinin de karısı ve çocukları olduğu belliydi.

Dışısı ellerime ve yüzüme baktı. Siyah ata doğru dönüp onunla konuşurken benden nefret ettiğini sezdim. Birkaç kez Tahu kelimesi kulağıma çarptı. Bu benim ilk çıkarmaya çalıştığım kelime olmasına rağmen, o zaman ne demek olduğunu bilmiyordum ama kısa sürede anlamını kavradım.

Siyah at, hhuun, hhunn diyerek beni evden az uzak alçak damlı bir binaya sürükledi. Orada ilk kez rastladığım bakışları kin dolu üç hayvan vardı. Bunlar duvara bağlanmış olduklarından çiftlik hayvanı oldukları anlaşılıyordu. Siyah at uşaklarından biri olan kırmızımsı bir ata seslenerek bir buyruk verdi.

At garip yaratıklardan birini yanı başıma getirdi. Sonra hem mal sahibi hem de uşağı dikkatle bir yaratığa ve bir de bana baktılar. Ağızlarından birkaç kez “Yahu” sözü çıktı. O zaman konuyu anladım. Biçimsiz yaratık, bir insan gibiydi. Ön ayakları ellerime benziyorsa da daha kıllı ve pisti. Yüzü benim gibiydi ama daha ablak ve pis...

Tahunun ayakları da benim gibiydi ama atlar bunu anlamıyorlardı. Çünkü benim ayakkabılarım vardı. Bedenlerimizin geriye kalanı da aynıydı fakat elbiselerim yüzünden bunu fark edemiyorlardı. Bu, atların kavrayamayacağı bir şeydi, çünkü elbiselerin neye yaradığını bilmiyorlardı.

Yiyecek ve İçecek

Doru at bana değişik türde yiyecekler vermeye çalıştı. Tahular bir tür et yiyorlardı ama kokusu öylesine berbattı ki yiyemedim. Sonra bana atların yediği kuru otları ve çiğ yulafı gösterdi. Onları da yiyemedim, üstelik insan türünden birilerine rastlayınca “Herhâlde ölürüm.” diye düşünüyordum.

Yine de biçimsiz Yahuları insan olarak düşünemiyordum. Siyahlı at açıkça ne yiyeceğimi sorar biçimde ayağını ağzına götürdü, oysa ben hiçbir şey söyleyemedim. Neyse tam o sırada uşaklık yapan atlardan birini bir ineği sürerken gördüğümde, süt içmek istediğimi belirttim. Genç, dişi bir uşak at beni sütün saklandığı odaya götürdü. Oda baştan başa tertemiz ve sağlığa uygundu. Bana büyük bir kap süt verdi. Ben de sevine sevine içtim.

Daha sonra ot kelimesi için kullandıkları kelimeyi öğrendim ve kendi kendime bundan ekmek ürettim. Bununla, sütle ve ağaçlarda yetişen bazı meyvelerle çok sağlıklı bir hayat sürdüm. Garip Yahuların çok sevdikleri eti ağzıma koymadım. Geceleyin siyahlı at, ona sahibim diyeceğim, uşaklara yatacak bir yer göstermelerini buyurdu.

Burası evden sadece birkaç metre uzaktı ve Yahuların yerine yakın değildi.

Houyhnhnmslerin Dilini Öğreniyorum

Yapmak istediğim ilk şey sahibimin ve diğer atların dili olan Houyhnhnmsçeyi öğrenmekti.

Sahibim, ailesi ve tüm uşakları da bana bunu öğretmeye can atıyorlardı. Çünkü benim gibi bir hayvanın düşünen bir yaratık gibi hareket edebileceğine akıl erdiremiyorlardı. Sahibim hakkımda o kadar çok şey öğrenmek istiyordu ki bizzat kendisi bunu öğretmek için bana zamanını ayırdı. Daha sonra söylediğine bakılırsa, benim bir Yahu olmamdan kuşkusu yoktu. Ne var ki ben temiz sayılırdım, terbiyeli davranıyordum. Yahular ise çiftlik işlerinde kullanılmak üzere eğitilebiliyorlar fakat hiçbirine yukarıda sayılan nitelikler aşılanamıyordu.

Yaklaşık on günde sorularının çoğunu anlayabiliyordum. Üç ay sonra da onlara iyi kötü cevap verebiliyordum. Ama bundan önce nereden geldiğimi ve nasıl düşünen bir yaratık gibi eğitildiğimi öğrenmek istedi, çünkü Yahular eğitime gelmiyorlardı. Ben ona, gemiyle, arkadaşlarımla birlikte denizler ötesindeki başka bir ülkeden geldiğimi söyledim. Adamlarım beni gemiden ayrılmaya zorladılar diye de ekledim.

Bu konuyu kollarımı ve ellerimi hareket ettirerek ona zorlukla anlatabildim.

“Bir hata yaptın.” dedi. “Olmayan bir şeyi söyledin!”

O sıralarda ne demek istediğini tam anlamıyla kavrayamamıştım. Daha sonra benim için açıklığa kavuştu. Houyhnhnmsçede gerçek olmayanları anlatacak bir kelime yoktu ve o ayrıca herhangi bir hayvanın kendisini istediği yere götürecek tahtadan bir şeyi yürütebileceğine inanamıyordu. O hiçbir Houyhnhnms'in böyle bir aracı üretemeyeceğine, üretse bile Yahuların binmesine izin vermeyeceğine emindi.

Houyhnhnmslerin dilinin amacı konuşmacıların birbirlerini anlamasını sağlamaktır. Eğer birisi, olmayan bir şeyden söz ederse karşısındakinin anlayamayacağını, bu yüzden dilin yararsız bir şey olduğunu iddia ederler. Sahibim, benim ülkemdekiler gibi gerçek olan veya olmayanlar hakkındaki konuşma biçimimi anlayamıyordu. Çünkü ülkemdekiler genellikle başkalarından bir şey elde etmek veya onlar üzerinde üstünlük kurmak için gerçek dışı sözler ederlerdi. Sahibim daha sonra şöyle dedi:

“Eğer gerçekte olmayan bir şeyi konu olarak alırsan, sözün anlaşılmaz. Bu yüzden dil yararsızdır!”

Yahular ve Houyhnhnmsler

Houyhnhnmsler, Yahuları yük taşımak veya sabah sürmek için çiftlik hayvanı olarak kullanırlar. Onlar için birtakım barınaklar yaparlarsa da bunlar sahiplerinin evinin pek yakınında olmaz. Çalışmadıkları zamanlarda da tarlalarda tutulurlar. Yahular pasaklılık ve kötü olan her şeyden hoşlanırlarsa da Houyhnhnmslerin bunu anlayabilme imkânları yoktur. Tüm diğer hayvanlar temiz olmaktan hoşlanırlar. Houyhnhnmslerin dikkat ettiği gibi ben de kendimi temiz tuttuğumdan bu yönden onların Yahularına hiç benzemiyordum. Ama kendilerine yaklaştığımda dişi Yahuların heyecanlandığı gerçeği de onların gözünden kaçmadı. Ayrıca elbiselerimin ne işe yaradığını anladıklarında aynı zamanda tıpkı Yahulara benzediğimi ancak bedenimin daha temiz, el ve ayaklarımın daha yumuşak ve daha az kıllı olduğunu anladılar. Yahular birbirleriyle kadınlar, rahat yerler ve

yiyecek için veya hiçbir neden yokken durmadan kavgaderlerdi. Bunlar epeyce tembel olup durduğu yeri kabalık etmekten de geri kalmazlardı.

Houyhnhnms dilinde kötülüğü anlatacak bir kelime bulunmamaktadır. Ama onlar bir uşağın aptallığını anlatmak için Yahu kelimesini kullanırlar. Çocukların yaramazlığı, ayaklarına batan keskin bir taş, fırtınalar veya bardaktan boşanırcasına yağmur, dolu veya bunlar gibi hoşlanmadıkları şeyler içinde “Whnholm Yahu!” derler.

Houyhnhnmsler gençlere temiz, çalışkan, dost canlısı ve nazik olmasını öğretirler. Onlar güçlü ve sağlıklı olmak zorundadırlar. Her dört yılda bir ülkenin her yanından gelen genç Houyhnhnmsler, sportif oyunlar, koşu ve atlamalar için birbiriyle karşılaşır. Kazananın ödülü bir arkadaşı tarafından onun için bestelenen bir şarkıdır. Her dört yılda bir meclis toplanır. Aile reisleri ülkenin sağlıklı gelişmesi ve diğer konuları görüşürken ülkeye gelişimin üçüncü yılında bir meclis toplantısı yapıldı. Buna katılan sahibim üzgün bir yüzle döndü.

Ülkeden Ayrılmam Gerekliyor

Sahibim benimle artık iyice anladığım Houyhnhnms diliyle konuştu. “Olup bitenlere çok üzgünüm.” dedi. “Ama sana meclisin önerisini bildirmek zorundayım. Onlar, ailem-

de bir Yahu'yu sanki hayvan değilmiş de bir Houyhnhnms gibi barındırmamdan hoşlanmıyorlar. Senin diğer Yahulardan da daha iyi olduğunu ve öğrenme yeteneğinin de bulunduğunu biliyorlar. Onlar Yahuların başkanı olup da onları bize karşı ayaklandırmadan korkuyorlar. Bana seni uzaklaştırmamı istediler. Sana bu emri iletmek canımı çok sıkıyorsa da sen yine o bahsettiğin tahtadan yüzen şeyleri yapıp buralardan gitmelisin. Uşaklarım bunu yapmanda sana yardımcı olacaklardır.”

Ne demek istediğini iyi anladım. Sadece, benden hoşlanmış görünen genç doru atın yardımını rica ettim. Altı haftada hafif tahtalardan Amerikan Kızılderililerinkine benzer bir kayak yaptık. Onu, deriyle kapladım. Benimkinde erkek Yahuların derisini kullandım. Aynı hayvanların derisinden bir yelkenim de vardı. Tekneye yiyecek, süt ve su da yükleyince harekete hazırdım. Hindistan yolu olduğunu sandığım bir yöne doğru günler boyu yelken açtım. Ama karaya rastlamadım. Bir gemi ufukta belirince neredeyse ölmek üzereydim. Bu bir Portekiz gemisiydi ve kaptanı bana nazik davranıp çok iyi baktı.

Kaptan önce başımdan geçenlere inanmadı. Bu beni çok kızdırdı, gerçekleri ne şekilde anlattığımızı hatırlamıyordum. Kaptanın gerçek olmayan bir şeyi söylediğimi sandığı anlaşılıyordu. Kızmamın nedeni de buydu.

Ama sonunda bana inandı. Bana iyi davranmaya devam ederek beni Lizbon'a götürdü. Oradan da İngiltere'ye götürüp bir gemi bulmama yardımcı oldu.

İnsanların Yahular gibi davranış biçimlerine aldırma-
dan, onlarla birlikte yaşamasını öğrenmem epeyce zaman
aldı. Bugün, insan biçiminde hayvanlarla karşılaştığımda
kızmıyorum ama onlar ne zaman atlara kötü davranmalar
küplere biniyorum. Kafaları ve bedenleri pislik içinde olan
ve bu gerçeğe aldırmaz bile etmeden boş yere böbürlen
Yahuları bir türlü hoş göremiyorum. Çünkü Houyhnhnmsler,
iyi varlıklar olduklarından gururlanmaya bizden çok daha
fazla hakları olduğu hâlde asla kibirli değildir.

Gulliver'in Gezileri

Jonathan Swift

Geçimini sağlamak için gemide doktorluk yapan Gulliver'in
Cüceler ve Devler Ülkesi, Uçan Laputa,
Glubbubdrib adaları ve halkı atlardan oluşan
Houyhnhnm Ülkesi'ne yaptığı macera dolu seyahat.

Dünya Klasikleri

1. Çocuk Kalbi	14. Don Kışot
2. Gulliver'in Gezileri	15. Küçük Kadınlar
3. Monte Cristo	16. Pinokyo
4. Alis Aynalar Ülkesinde	17. On Beş Yaşında Bir Kaptan
5. Oliver Twist	18. Pollyanna
6. Deniz Altında 20000 Fersah	19. Heidi
7. Define Adası	20. Moby Dick
8. Üç Silahşorlar Kralın Hizmetinde	21. Kaptan Grant'ın Çocukları
9. Üç Silahşorlar Kraliçenin Hizmetinde	22. Peter Pan
10. Sefiller "Kozet"	23. Düşler Ülkesinin Kralı
11. Tom Sawyer	24. Lassie
12. Küçük Kemancı	25. Demir Yolu Çocukları
13. Seksen Günde Dünya Gezisi	

ISBN: 978-975-501-052-6

9 789755 010526

f /erdemcocukkitaplari

📱 /erdemcocuk

📺 /erdemyayinlari

